



The Sower

OFFICIAL PUBLICATION OF THE UKRAINIAN CATHOLIC DIOCESE OF STAMFORD

VOL XXXV; No. 12

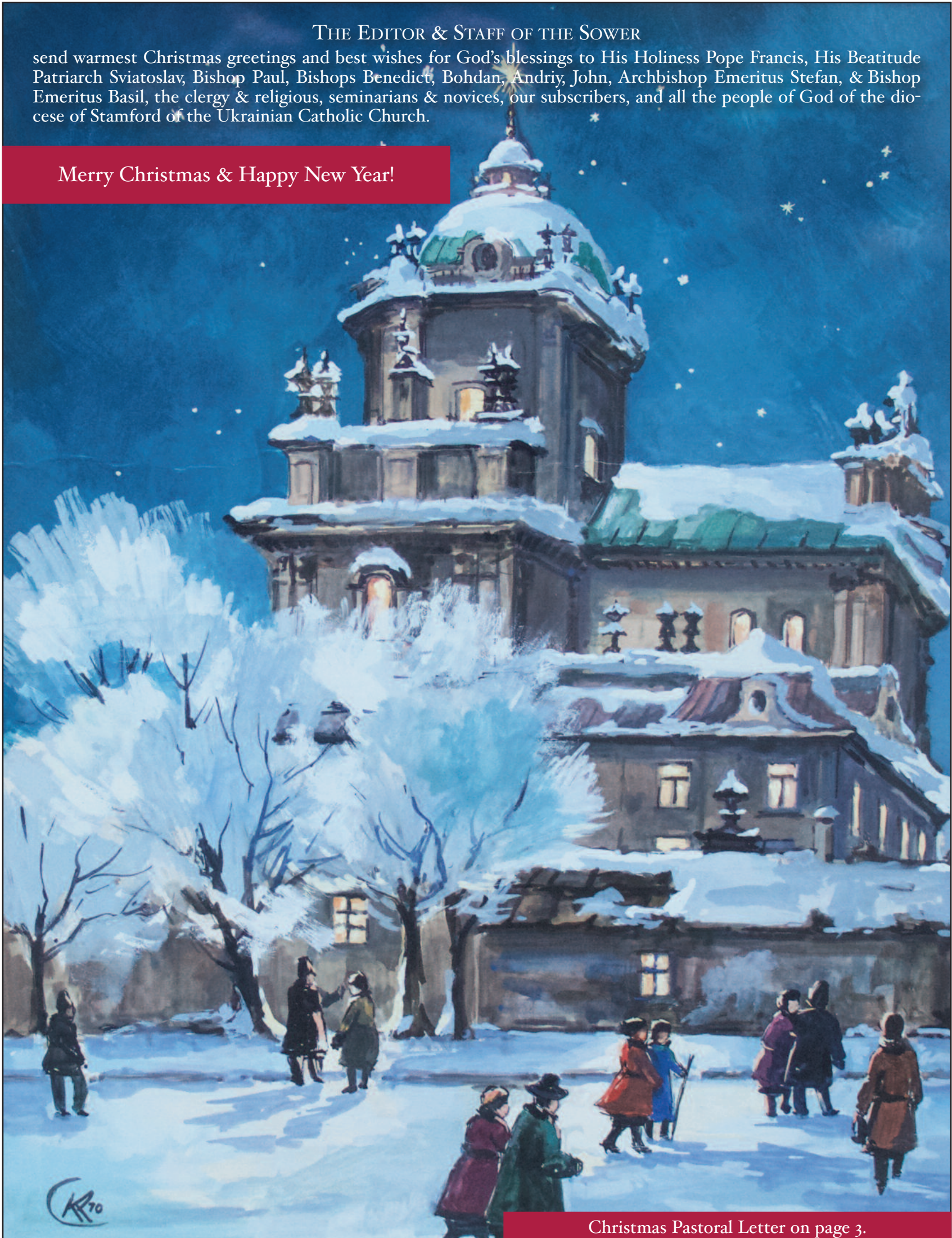
STAMFORD, CONNECTICUT 06902

December 30, 2018

THE EDITOR & STAFF OF THE SOWER

send warmest Christmas greetings and best wishes for God's blessings to His Holiness Pope Francis, His Beatitude Patriarch Sviatoslav, Bishop Paul, Bishops Benedict, Bohdan, Andriy, John, Archbishop Emeritus Stefan, & Bishop Emeritus Basil, the clergy & religious, seminarians & novices, our subscribers, and all the people of God of the diocese of Stamford of the Ukrainian Catholic Church.

Merry Christmas & Happy New Year!



Christmas Pastoral Letter on page 3.

On the Solemnity of Christ the King

A kingdom that confers peace and freedom



"The Kingdom of God is founded on his love and is rooted in hearts..., conferring peace, freedom and fullness of life upon those who embrace it". Pope Francis emphasized this at the Angelus on 25 November, commenting on the Gospel reading for the last Sunday of the liturgical year, the Solemnity of Christ, King of the Universe. The following is a translation of the Holy Father's reflection, which he shared in Italian with the faithful who had gathered in Saint Peter's Square.

Dear Brothers and Sisters,
Good morning!

The Solemnity of Christ, King of the Universe, which we celebrate today, is set at the conclusion of the liturgical year and recalls that the life of creation does not advance at random, but proceeds toward a final destination: the definitive manifestation of Christ, Lord of history and of all creation. The conclusion of history will be his eternal kingdom. Today's Gospel passage (cf. Jn 18:33-37) speaks to us about this kingdom, the kingdom of Christ, the kingdom of Jesus, recounting the humiliating situation that Jesus is in after being arrested in Gethsemane: bound, insulted, accused and led before the authorities of Jerusalem. And then, he is presented to the Roman prosecutor, as one who seeks to undermine political power, to become the king of the Jews. So Pilate conducts his inquest and, in a dramatic interrogation, twice asks Jesus if He is a king (cf. vv. 33, 37).

And Jesus initially responds that his kingship "is not of this world" (v. 36). Then he states:

"You say that I am a king" (v. 37). It is evident from his entire life that Jesus does not have political ambitions. Let us recall that after the multiplication of the loaves, the people, excited by the miracle, would have sought to proclaim him king, to overturn the Roman power and reestablish the kingdom of Israel. But for Jesus the kingdom is something else, and it is certainly not achieved by revolt, violence and the force of arms. This is why he withdrew alone to pray on the mount (cf. Jn 6:5-15). Now, in responding, He makes Pilate take note that His disciples did not fight to defend Him. He says: "if my kingship were of this world, my servants would fight, that I might not be handed over to the Jews" (Jn 18:36).

Jesus wants to make it understood that above and beyond political power there is another even greater one, which is not obtained by human means. He has come to earth to exercise this power, which is love, by bearing witness to the truth (cf. v. 37), the divine truth which ultimately is the essential message of the Gospel: "God is love" (1 Jn 4:8); and he wishes to establish in the world his kingdom of love, justice and peace. And this is the kingdom of which Jesus is king, and which extends until the end of times. History teaches us that kingdoms founded on the force of arms and on the abuse of power are fragile and sooner or later collapse. But the Kingdom of God is founded on his love and is rooted in hearts—the Kingdom of God is rooted in hearts—, conferring peace, freedom and fullness of life upon those who embrace it. We all want peace; we all want freedom and we want fulfillment. And how do you do this? Allow the love of God, the Kingdom of God, the love of Jesus, to take root in your heart and you will have peace, you will have freedom and you will have fulfillment.

Today Jesus asks us to allow him to become our king. A king who, with his word, his example

and his life immolated on the cross saved us from death, and—this king—indicates the path to those who are lost, gives new light to our existence marred by doubt, by fear and by everyday trials. But we must not forget that Jesus' kingdom is not of this world. He will give new meaning to our life—at times even put to difficult tests through our mistakes and our sins—merely on the condition that we not follow the logics of the world and of its 'kings'.

May the Virgin Mary help us to welcome Jesus as the king of our life and to spread his kingdom, by bearing witness to the truth which is love.

Dear brothers and sisters, yesterday Ukraine commemorated the anniversary of the Holodomor, a terrible famine brought about by the Soviet regime that caused millions of deaths. The image is painful. May the wound of the past be an appeal to all that such tragedy never again be repeated. Let us pray for that dear country and for the peace so greatly desired.

I greet all of you pilgrims, coming from Italy and from many countries: the families, parish groups, associations. In particular I greet the many choirs who have come for their Third International Conference in the Vatican, and I thank them for their presence and for their valuable service to the liturgy and to evangelization. Many thanks!

I greet those participating in the Congress on fertility, promoted by the Catholic University of the Sacred Heart on the 50th anniversary of Saint Paul VI's Encyclical *Humanae Vitae*; as well as the law students of the 'Università Roma Tre' and the faithful from Pozzuoli, Bacoli and Bellizzi. I greet the members of the 'Istituto Ranchibile' of Palermo. And my compliments, because you have been brave! To come here in this rain! You are brave! Well done!

And I wish everyone a happy Sunday. And please, do not forget to pray for me. Enjoy your lunch. *Arrivederci!* ❖

OFFICIAL

Bishop Paul Chomnycky, OSBM, released Very Rev. Zbigniew Canon Brzezicki as Econome of the Eparchy of Stamford.

Effective December 17, 2018.

Reflect God's Light This Christmas

LIGHT ONE CANDLE

Tony Rossi, Director of Communications, The Christophers

Christmas is often described as a magical time, but I think the word "transcendent" might be more appropriate. Our souls can be lifted through experiences of the divine that we weren't expecting. Consider the story of Pennsylvania mom Sarah Johnson and her six young sons, who were at Story Hour in the local library a few weeks before Christmas when the librarian invited the kids to play "Show and Tell."

Johnson's youngest dug into his pocket looking for something to "show," but found only lint. Then, the second-oldest boy, August, said, "Let's sing them the Gloria." Johnson held her baby, while the other boys stood up and sang the hymn/prayer, "Gloria in excelsis Deo." And they sang it all in Latin because they had learned it that way from a Youtube video, in order to perform it for their parish priest. Now, they had a new audience. On the website Aleteia, Johnson wrote that she caught the grumpy librarian smiling, and another woman "clasped her hands as if she were in line for Communion."

Johnson concluded, "As toddlers thumped books off shelves on that damp Tuesday afternoon, a Light broke through the fog at the sound of my sons' singing – the extraordinary interrupted the ordinary as my boys worshiped with the saints and angels in heaven...Young as they are, God used them to carry His Light into the world."

Swedish sisters Annis and Emma Lindkvist brought God's love and light into the world in their own unique way. During a trip to Scotland last December, the two stopped to ask a beggar, Jimmy Fraser, for directions. When the sisters realized that the 54-year-old divorced father of two had nowhere to spend Christmas, they not only invited him to spend the holiday with their family in Scandinavia, they paid for his airfare and passport.

During his stay, Jimmy went everywhere with the Lindkvist family – a hockey game, the Christmas market, and midnight Mass. He told the BBC, "This was an incredible act of kindness and I loved meeting Annis' friends, family and colleagues."

Those are just a couple of examples of the love and kindness that gets shared during the Advent and Christmas season. And in this age when we Americans seem

divided by so many things, they are necessary reminders to love all our neighbors as we love ourselves. It begs the question asked by Elvis on one of my favorite Christmas albums, "Why Can't Every Day Be Like Christmas?"

Author Henry van Dyke, who wrote the classic novel *The Other Wise Man* and many other Christmas stories, once addressed that very issue, noting that the holiday spirit could live every day of the year. He wrote, "Are you willing to believe that love is the strongest thing in the world – stronger than hate, stronger than evil, stronger than death – and that the blessed life which began in Bethlehem ... (all those) years ago is the image and brightness of Eternal Love? Then you can keep Christmas. And if you keep it for a day, why not always?"

Henry van Dyke was right. Why not keep the light of love and hope that is the heart of Christmas burning from one end of the year to the other? If you do, you'll have cause to celebrate the joy of each new day, each new opportunity God gives you. All of us at The Christophers pray that you experience that transcendent love and hope this Christmas and beyond. ❖

For free copies of the *Christopher News Note* EMBRACING THE SPIRIT OF CHRISTMAS, write: The Christophers, 5 Hanover Square, New York, NY 10004; or e-mail: mail@christophers.org

"... love is the strongest thing in the world – stronger than hate, stronger than evil, stronger than death ..."

Bishop's Calendar

SUNDAY, DECEMBER 30
Divine Liturgy at St. Michael's, Hartford, CT

JANUARY 2 - JANUARY 8
Retreat with Bishops of the USCCB, Mundelein Seminary, Chicago, IL

SATURDAY, JANUARY 12
Bishop's Koliada, St. Basil Seminary, Stamford, CT

SUNDAY, JANUARY 13
Divine Liturgy & Phosphora, Sts. Peter & Paul Parish, Spring Valley, NY

MONDAY, JANUARY 14
Divine Liturgies, St. George Parish, NYC

SATURDAY, JANUARY 19
Divine Liturgy and Water Blessing, St. Michael's Parish, Yonkers, NY

SUNDAY, JANUARY 20
Divine Liturgy, St. John, the Baptist Parish, Syracuse, NY

FRIDAY, JANUARY 25
Knights of Columbus Dinner, Knights of Columbus Hall, Stamford, CT

JANUARY 26 & 27
Visitation and Blessing of Altar, Holy Family Parish, Lindenhurst, NY

THE SOWER

OFFICIAL PUBLICATION OF THE UKRAINIAN CATHOLIC DIOCESE OF STAMFORD

Most Reverend Paul P. Chomnycky, OSBM, D.D., *Publisher*
Rev. Taras Chaparin, *Editor-in-Chief*
Rev. Vasył Behay, *Ukrainian Section Editor*

The Sower (ISSN 08966184) is published monthly at 161 Glenbrook Road, Stamford, CT 06902.

Subscription rate: \$20 domestic (checks and money order, made out to Diocese of Stamford, in U.S. currency only).

Submissions policy: news articles and press releases must be received no later than three weeks before publication, with return address and telephone number.

All submitted materials are subject to editing for style, content or length.

Address all mail, including change of address, to The Sower, 161 Glenbrook Road, Stamford, CT 06902.

E-mail: thesower@optonline.net; Telephone – Editorial Office: (203) 324-7698; Fax: (203) 357-7681.

Periodical postage paid at Stamford, CT.

POSTMASTER: Send address changes to:
The Sower, 161 Glenbrook Road, Stamford, CT 06902



Christmas Pastoral of the Ukrainian Catholic Hierarchy of the USA to Our Clergy, Hieromonks, and Brothers, Religious Sisters, Seminarians, and Beloved Faithful

“Today Christ is Born of the Virgin in Bethlehem. Today, the eternal One has a beginning, today the Word becomes incarnated. All the heavenly powers rejoice, and all who dwell on earth are happy. The magi offer the gift to the Master, the shepherds proclaim the marvel; and we cry aloud unceasingly: Glory to God in the highest and on earth, peace and good will to all.”

Stichera at the Praises, Matins of the Nativity of Our Lord.

Christ is Born!

The liturgical texts of the Nativity of Our Lord often repeat a word *“Today”* and call everyone to respond to God’s invitation. Emmanuel – God with us came to the world over two thousand years ago and was greeted with marvel by shepherds and magi offering him homage and gifts. If we want that joy of Christmas to invade our lives, we must do what the shepherds did so long ago. We must come to our parish churches and bow before the newborn King. Hope is available but only to those who will humble themselves and bow in faith before the Lord Jesus Christ.

We often think about Jesus Christ each year in the Christmas season. We are deeply touched by the beauty of the nativity scene, and resolve to know Christ personally, follow Jesus in our daily lives and be with Him. But, then the Christmas season passes and the pressures of a new year lead us away from the manger. There is great danger in coming near to Christ but never making a commitment. Sooner or later, we must make a personal commitment that Jesus Christ will be our Lord and Savior. Every time we put it off, it becomes harder the next time.

May God give us, the grace to make room in our hearts for Jesus Christ! The angel said, *“For unto you is*

born this day in the city of David a Savior.” “Unto you.” “For you.” He came for us! This is where Christmas becomes intensely personal. It’s not enough to say abstractly that we believe Christ came. Many people say that and are still lost in their search for the living God. It’s not enough to say that Christ came for someone else. We can never be saved until we say, *“Christ came for me. He died for me. He rose from the dead for me.”* Two thousand years ago God sent a gift wrapped in swaddling clothes and lying in a manger. Jesus is God’s Christmas gift to us. But we will never experience Christmas joy until we personally receive God’s gift—the Lord Jesus Christ. There is left to each of us a choice. What will we do with the Christ-child this Christmas? Will we run to meet him and make him welcome in our hearts? Will we sing with the angels or will we be too busy to go to see the babe in the manger? Will we open our hearts and our homes to Jesus?

Today, let us come and welcome Emmanuel – God with Us. Let us with joy welcome Christ among us! The beauty of this personal encounter with the living God will call us to share this *“Good News”* with others. This is the same message the shepherds received from the angels. If we want to experience the real joy that Jesus wants for us, then we must learn to share! By sharing

what God has so generously given to us, we will receive an even greater gift – the gift of joy. This is the true joy. It is found in a Person – in Jesus Christ our Savior. This joy flows out of a relationship with the One who never changes, the One who never lets us down, the one who never leaves us or forsakes us – the Lord Jesus Christ, our Savior.

On this Christmas day, let us come to our churches and personally encounter this great joy. Let us experience the life-giving Christ. Then, with the deep personal conviction we will be able to share this *“Good News”* with those whom we encounter in our daily lives, and say to one another *“God is among us”!*

Christ is Born!

+Paul Chomnycky, OSBM
Eparch of Stamford
 +Andriy Rabi
Apostolic Administrator of Archeparchy of Philadelphia
 +Venedict Aleksiychuk
Eparch of St. Nicholas in Chicago
 +Bohdan J. Danylo (*author*)
Eparch of St. Josaphat in Parma
 +John Bura
Auxiliary Bishop of Philadelphia

Famine Commemoration at St. Patrick’s Cathedral

Eparchial press office



An ecumenical Panakhyda memorial service for the victims of the Famine.
Photo, courtesy of Irene Rejent Saviano.

NEW YORK, NY—On Saturday, November 17th, the Ukrainian community of the New York City metropolitan area and beyond gathered for the annual commemorative service marking the 85th anniversary of the Holodomor-Genocide by Famine that was inflicted on the Ukrainian nation by the Soviet regime in 1932-33.

An ecumenical Panakhyda memorial service for the victims of this tragedy was held at St. Patrick’s Cathedral at 4:00 pm. It included both the Ukrainian Catholic

and the Ukrainian Orthodox hierarchs and their clergy. Bishop Paul Chomnycky, OSBM, of the Eparchy of Stamford, of the Ukrainian Catholic Church; Bishop Andriy Rabi, of the Archeparchy of Philadelphia, of the Ukrainian Catholic Church; and Metropolitan Anthony Scharba who represented the Ukrainian Orthodox Church of the USA.

Responses were sung by the Dumka Choir under the direction of Professor Wasyl Hrychynsky.

In addition to the clergy, the event was

attended by the Ukrainian government officials: Volodymyr Yelchenko, Permanent Representative of Ukraine to the United Nations; Oleksii Holubov, Consul General of the Ukrainian Consulate in New York City; and Denys Semenovych, Consul of the Ukrainian Consulate in New York City.

Senator Charles Schumer, the Senior US Senator from New York State, was not able to attend the event, but sent his greetings via Andriy Futey, the President of the Ukrainian Congress Committee of America.

In his concluding remarks Bishop Chomnycky thanked the clergy, the government officials, the faithful, the Dumka Choir for their beautiful singing, and especially, Timothy Cardinal Dolan of the Archdiocese of New York for granting permission to use St. Patrick’s Cathedral for this solemn observance.

This year, an estimated 2000 of the faithful attended the commemoration. ❖

The Synaxis of the Most Holy Mother of God

from *A BYZANTINE RITE LITURGICAL YEAR* by Julian Katrij, OSBM

The feast of the Nativity of Christ places before us God's great plan for the redemption of the human race. The Son of God, out of infinite love for us, became a small child. For his mother he chose the Most Pure Virgin Mary. Thanks to the Most Holy Mother of God, His plans became a reality. Without her, there would be no Nativity of Christ, no redemption. The renowned church writer, Father M. Meschler, meditating upon the mystery of the Incarnation of Christ and the role the Most Pure Virgin Mary played in it, exclaims: "O wonderful, sublime creature, in whose hand and heart God laid our redemption, on whose consent He made everything depend! Without her, we would not have Jesus, we would not be redeemed. She gave her consent, and gave it freely, with boundless love for us... The immediate effect of the Incarnation upon Mary was that she really became the Mother of God. Mary is really the Mother of God, precisely because she is the Mother of Jesus." (*The Life of Jesus Christ in Meditations, Vol. 1*)

The Eastern Church, conscious of the dignity of Divine Motherhood, dedicated the day following the Nativity of our Lord, to the dignity of the Most Holy Mother of God.

After a great feast, the Eastern Church traditionally honors the memory of those persons who played a chief role in the events commemorated by

the feast. The Most Holy Mother of God occupies first place after Christ, in the events connected with the Nativity of our Lord. For this reason, in the first centuries, the faithful assembled on the day following the Nativity to express their gratitude to the Most Pure Virgin Mary for having given us the Saviour and to honor her as the Mother of God. From this gathering of the faithful, the feast itself received the name Synaxis which is a Greek word for "gathering".

It is difficult to determine in which century the feast of the Synaxis of the Most Holy Mother of God became a universal practice of the Church. Some of the Fathers of the fourth century, such as St. Ambrose, St. Augustine, St. Epiphany of Cyprus and St. John Chrysostom, on the occasion of the feast of the Nativity of our Lord, praise in their sermons the Most Holy Mother of God. Perhaps at one time, the feast of the Synaxis and the commemoration of St. Stephen the Protomartyr were also celebrated on the same day, for it was not until the seventh century that the commemoration of St. Stephen was transferred to the third day following the feast of the Nativity.

The Incarnation of our Lord bestowed upon the Most Pure Virgin Mary the dignity of dignities - that of being the Mother

of God. By giving birth to Jesus Christ, she became the real Mother of God without ceasing to be a Virgin. This dignity is the source of all privileges and graces bestowed upon her.



Mother of God, C. Dochwat, St. Basil Seminary, Stamford, CT.

St. Ephrem the Syrian (+373), the great eulogist and venerator of the Mother of God, in his Nativity hymns, very beautifully sings the praises of the mystery of the Incarnation, the Virginity, and Divine Motherhood of Mary: "No one knows," he says, "what to call your Mother O Lord! She is called a virgin, though she has a child, she is called a Bride, though she knew no man! If one cannot com-

prehend your mother, how then can they understand you!" (Hymn, XI, 1) "Your Mother, She is a wonder! The Lord, entering Her becomes a servant. The Almighty through a word enters her, and becomes mute. The Ruler of thunder entered and his voice became silent. The Supreme Shepherd enters and in her becomes a lamb which saw the light of day amid crying." (Hymn XI, 6)

St. John Chrysostom in a sermon on "The Holy Virgin and Mother of God, Mary," meditating on her being chosen the Mother of God, said: "Nothing can be found among men like the Mother of God, Mary. Consider, O man, all creatures and see—is there anything equal or greater than the holy God bearer Mary? Go around the earth, plumb the sea, search thoroughly the air, examine in spirit heaven, consider all the visible and invisible forces and tell me—is there a wonder similar among all the creatures?... She alone miraculously conceived in her womb Him Whom all creatures praise in fear and trembling. Blessed are women, for they no longer labor under the curse. She gave birth to a child through whom she surpasses all the angels in glory... Therefore, let us say to her: 'Blessed are you among women! You alone removed the grief of Eve, you alone wiped away her tears; you alone brought redemption to mankind, to you alone was the most precious Pearl entrusted, you alone were conceived without concupiscence and gave birth without travail, you alone gave birth to

Emmanuel according to His pleasure.'" (Works, Vol. 8, pp. 906-907)

Our Church on the day of the Synaxis of the Most Holy Mother of God calls upon the faithful to praise the Mother of God: "Come, let us extol the Mother of the Saviour," we sing at the Sticheras of the Praises in Matins, "who, even after giving birth, remained a Virgin. Rejoice, O living garden of the King and God, in which Christ dwelt, and accomplished our salvation. With Gabriel let us offer praise and with the shepherds let us give glory, saying: 'O Mother of God, pray to Him who became incarnate of you for our salvation.'"

The feast of the Synaxis does not have much of its own service. Its service is the service of the Nativity of our Lord. The Menology of Emperor Basil mentions on this day the flight of the Most Holy Mother of God with the Child Jesus into Egypt. The Gospel of this day also speaks of the flight of the Holy Family into Egypt.

The Synods of Zamost and Lviv list among the feasts of the Liturgical Year, the Synaxis of the Most Holy Mother of God and St. Joseph. The Eastern Church does not commemorate St. Joseph in the Synaxis, but honors him on the Sunday after Christmas together with the holy ancestors, King David and the Apostle James, the brother of the Lord. ❖

SAVE THE DATE!

February 15 – 17, 2019

ALTAR BOY CONVENTION

at St. Basil Seminary

"Serve the LORD with gladness; come into His presence with joyful songs" (Ps. 100:2).

Young men, grades 6 - 12, are invited to attend.

For more information contact your pastor or St. Basil Seminary:

St. Basil Seminary
195 Glenbrook Road
Stamford, CT 06902
203-324-4578
ukrcathsem@optonline.net



Some Practical Advice

Spirituality Column by Msgr. John Squiller

Here is some practical advice for a young man considering the priesthood as a vocation, or a young lady considering the religious life as a vocation:

- 1) Always keep in the state of sanctifying grace, as an informed, practicing Catholic.
- 2) Keep in good mental and physical health, totally avoiding sinful addictions.
- 3) Each day pray fervently that you might know the will of God in regard to your considered vocation.
- 4) Read Catholic books and watch Catholic videos/movies about those saints of the Church who had heroically served as priests and religious.
- 5) Speak about a considered vocation to the priesthood or religious life with persons in whom you can confide, e.g., your parents, priest/confessor, voca-

tion director, guidance counselor, etc.

6) Young man, make a visit to a Catholic seminary, e.g., St. Basil Seminary, for an informal talk with Father Rector, staff, and seminarians. Young lady, make a visit to a Catholic convent for an informal talk with Mother Superior and sisters.

7) The decision to be a priest or religious must always be your own—sincerely and freely made, never coerced in any way.

8) Eventually, the grace of God will enlighten your intellect and strengthen your will to make the right decision.

Let us all pray frequently and fervently for qualified candidates for the priesthood and religious life, especially in our prayers after receiving the Holy Eucharist. ❖

O Mary, Queen of the Clergy, pray for our young people to accept gladly a divine call to a priestly or religious vocation!



Monsignor John Squiller, STL, a priest for 62 years, has rendered service in the Eparchy of Stamford in a variety of assignments. He has served many years both in parish ministry and seminary formation.

Currently Monsignor resides at St. Basil Seminary and still teaches a course in Religion for the seminarians.

Різдвяне Послання Блаженнішого Святослава

Високопреосвященним і Преосвященним Архiepіскопам та Митрополитам, боголюбивим єпископам, всесечному духовенству, преподобному монашеству, возлюбленим братам і сестрам, в Україні та на поселеннях у світі суцям

Бо хлоп'ятко нам народилося, сина нам дано; влада на плечах у нього; і дадуть йому ім'я: Чудесний поради́к, сильний Бог, Отець довічний, Князь миру (Іс. 9, 5).

Христос народився! Славимо Його!

Дорогі в Христі!

Сьогодні небо і земля сповнюються світлом радості та миру. Ангели й люди, усе сотворіння вітає народженого в людському тілі Христа-Спасителя. Усі ми разом із пастирями та мудрецами спішимо до вбогого вертепу, щоб разом із Марією та Йосифом вклонитися воплощеному Богові, який спочиває в яслах на сні. Спішимо прийняти любов і мир, які Господь приносить із собою у світ ненависті та насильства.

Євангельська розповідь про Різдво Христове передає нам вустами ангела Благу Вість: «... ось вам знак: Ви знайдете дитя сповите, що лежатиме в яслах» (Лк. 2, 12). У різдвяних колядках і богослужіннях цієї таїнственої ночі чуємо, як велика сила небесного війська хвалить Бога й промовляє: «Слава на висотах Богу й на землі мир людям його вподобання» (Лк. 2, 14). Цей ангельський спів про славу на висотах і мир на землі сповіщає нам, що здійснилося пророцтво Ісаї про Месію – Князя миру (Іс. 9, 5). Усе людство, очікуючи народження Спасителя, сподівалося на початок нової ери у своїй історії, – нового часу, коли Месія, як Князь миру, поверне гармонію в стосунки між людьми, усуне всяке насильство людини над людиною; уже не так, як Його прабатько Давид, буде переможцем у війні, але як Син Божий здолає саму причину воєн і вороженечі – людський гріх, оте лихо, що є найбільшим спотворенням райського щастя.

Людина створена Богом для миру, що є ознакою присутності й дії Святого Духа (пор. Гал. 5, 22-23). Незважаючи на свою впаду через гріх природу, людина постійно прагне цього миру, хоч не завжди вміє його осягнути. Невипадково наша Божественна Літургія, закликаючи до встановлення і укріплення благословенного Царства Отця, і Сина, і Святого Духа, відразу молиться за мир з висот для всього світу і добрий стан святих Божих Церков. Саме нинішнє свято нам сповіщає, що Христос – Князь миру і що Божа могутність об'являється в мирі.

Утім, коли ми чуємо слово «князь», відразу

думаємо про людину, яка має владу і силу. Ми зустрічаємо «князів», добрих і злих, у різних сферах людського життя: політично-суспільній, трудовій, сімейній і навіть церковній. Однак з євангельської перспективи та у світлі прикладу Христа як Князя миру, стає очевидним, що

невдахою перед обличчям Бога у немічній Дитині. Щоб утримати владу і пов'язане з нею багатство, вдався до насильства: наказав убити вифлеємських малят, дітей власного народу! Та Божий мир завжди сильніший за людське насильство, тому саме він перемагає.

ти собі віку під маскою так званої «солодкої смерті», що є насправді нічим іншим, як викликом проти Бога і злочином проти святості й недоторканності людського життя.

Нехай залунає прабатьківська колядка в наших школах та інших навчальних закладах, запобігаючи

«Не чути буде більше про насильство в твоїм краю та про спустошення й руїну в твоїх межах. Ти зватимеш твої мури спасінням, славою – твої ворота» (Іс. 60, 18).

Дорогі браття і сестри! Оцим різдвяним словом вітаю кожного з вас, батьків з дітьми, старших із молоддю, що сьогодні, як домашня Церква, приймає до своїх родин новонародженого Христа. Спішу з благовістю радості й миру до тих, хто є на заробітках – далеко від свого дому та від близьких, обіймаю вимушено переселених братів і сестер, що тужать за рідною стороною, та всіх, хто сьогодні носить на своєму тілі й у душі рани війни та насильства.

Особливо вітаю з Різдвом Христовим наших військових, які є оборонцями миру та переможцями війни. Лину думками та молитвою до холодних тюрем, де страждають наші військовополонені й в'язні сумління, до лікарень, де одужують поранені в боях за нашу Батьківщину, до домівок, де вбиті горем українці переживають втрату своїх рідних внаслідок війни. Господь миру є з усіма нами! Хай різдвяна зоря сяє нам своїм світлом, а в кожній хаті дзвінко лунає пісня-коляда:

Ангели співають:

«Слава» восклицают,

На небесах і на землі

Мир проповідать.

Усім бажаю справжньої радості дітей Божих, веселих свят Різдва Христового та щасливого, мирного і благословенного нового року!

Христос народився!
Славимо Його!

† СВАТОСЛАВ

Дано в Києві,

*при Патріаршому соборі
Воскресіння Христового,*

*у день Святого отця нашого
Миколая, архієпископа Мир
Лікійських, чудотворця,*

19 (6) грудня 2018 року Божого



Божа влада – це служіння, а Божа сила – це безмежна і безкорислива, вірна і жертвна любов Господа до свого створіння.

Людина зможе жити в мирі і стати служителем миру для інших лише тоді, коли прийме народженого сьогодні Князя миру у своє серце, у свій внутрішній духовний світ, в особисте і суспільне життя. Святий Павло пише в Посланні до ефесян: «Він наш мир» (Еф. 2, 14). Отож найвищий прояв Божої всемогутності, прояв сили і влади Князя миру – це не приниження іншого через несправедливість і насильство, а служіння ближньому в безкорисливій любові задля миру!

Часом у щоденному житті нам видається, що сильним є той, хто може принизити іншу людину. Однак насправді такий прояв сили – це насильство. Тож стоячи перед яслами Князя миру, ми починаємо розуміти, що насильство – це завжди аргумент слабкого, який хоче видати себе за сильного, це поведінка боягуза, що просто лякається іншої людини, навіть найслабшої.

Христос зазнавав насильства практично з моменту народження. Цар Ірод, якого в історії називають великим, насправді був малим боягузом: боявся за свою владу, почувався

Стратегію підступного нападу, агресії чи сліпого насильства як шляху до заповнення своєї влади обирає безсиллий і слабодухий, бо нічим іншим не може переконати чи повести за собою. Натомість запорукою справжньої перемоги і тривалого миру часто стає людська слабкість, одягнена в Божу силу. Згадаймо, як об'явив Господь Апостолові народів: «Моя сила виявляється в безсиллі» (2 Кор. 12, 9). Немічне Боже є сильнішим від позірно могутнього людського. Ірода незадовго після народження Господа Ісуса поховали, а Христос – Князь миру – живий вчора, сьогодні і навіки! (див. Євр. 13, 8).

Дорогі в Христі! Святкувати Різдво – це сповнюватися миром із небес і сказати «ні» насильству. Приймемо новонародженого Спасителя як Князя миру в наші родини і станьмо, за прикладом святого Йосифа та Богородиці Марії, носіями і хранителями миру. Уникаймо будь-якого насильства – у словах і вчинках – передусім у родинному колі, у стосунках чоловіка і жінки чи батьків і дітей. Відкидаймо культуру смерті, яка допускає вбивство невинних ненароджених і заохочує, як це буває в деяких країнах світу, важкохворих або старших людей вкорочува-

проявам насильства серед дітей. У суспільстві, в якому живемо, не дозволяймо, щоб сліпе фізичне чи моральне насильство було засобом політичної боротьби. Представники політичних сил, які заохочують до насильства і розпалюють конфлікти, насправді є слабодухими і ніколи не будуть здатними послужити спільному благу нашого народу. Хоч би де ми жили: в Україні, яка в недалекому майбутньому обиратиме президента і парламент, чи в країнах наших поселень – підтримуймо тих, хто йде до влади не з метою панування, а щоб служити і має силу протистояти насильству, у твердуючи справедливість і тривалий Божий мир.

Святкуймо сьогодні Різдво Христове та будьмо носіями небесної радості й миру, перемагаймо насильство і страх, як в особистому житті, так і на всіх фронтах війни, наслідки якої кожний із нас сьогодні дуже глибоко переживає. Чужоземній агресії протиставмо, як це роблять захисники рідної землі на Сході України, жертвовність нашої любові, дієву солідарність із жертвами агресії, витривалість у молитві, якою спільно прикликаймо Божий мир на нашу землю, у наші родини і серця! Нехай сповняться на нас слова пророка Ісаї:

Різдвяне Пастирське Послання Ієрархів Української Католицької Церкви США

Всечеснішому Духовенству, Преподобному Монашеству, Семінаристам, Нашим Дорогим Вірним

Української Католицької Церкви в Сполучених Штатах Америки

"Сьогодні Христос народжується в Вифлеємі від Діви, сьогодні Безпочатковий починається і Слово стає тілом; небесні сили радіють і земля з людьми веселиться; мудреці Владиці дари приносять і пастирі подивляють Народженого. Ми ж раз у раз виголошуємо: Слава во вишніх Богу, і на землі мир, в людях благовоління."

(Стихира Утрени Різдва)

Христос Рождається!

У літургійних текстах Різдва Христового часто повторюється слово "сьогодні" і до нас усіх лунає заклик відповідати на Боже запрошення. Еммануїл – з нами Бог, прийшов у світ понад дві тисячі років тому, і Його привітали пастухи та царі, поклявшись та приносячи Йому дари. Для того, щоб прийняти цю різдвяну радість у своє життя, нам також слід наслідувати пастухів, прийшовши до наших парафіяльних церков, поклонитися новонародженому Цареві, покірно та з вірою віддаючи Йому честь, сповнитися надією.

Кожного року ми частіше думаємо про новонародженого Ісуса Христа саме у різдвяний час. До глибини душі нас торкає сцена народження Божого Сина, спонукаючи особисто Його пізнавати та йти слідом за Ним у нашому повсякденному житті. Однак, цикл різдвяних свят відходить, і турботи нового року відволікають нас від ясел, у яких перебуває Новонароджений Спаситель. Нам слід не лише наблизитися до Христа, але прийняти тверду постанову, щоб прийняти Його, як нашого Господа і Спасителя. Інколи, цей крок стає дедалі важчим.

Нехай Господь зішле на нас благодать прийняти Його до наших сердець! Ангел сказав: "Бо сьогодні вам народився в

місті Давида Спаситель". Сло-вами "вам" чи "для вас", Ангел наголошує, що Христос прийшов

у яслах. Ісус є Божим Різдвяним подарунком для нас, однак, ми ніколи не зможемо збагнути

нукає нас поділитися цією "Доброю Новиною" з іншими. Цю новину пастухи отримали від

Христа і глибоко переживши цю зустріч з Ним, поділімося "Доброю Новиною" з тими, кого ми зустрічаємо в нашому повсякденному житті, і скажімо один одному: "З нами – Бог!"



саме ради нас. Саме тут Різдво стає чимось особистим.

Недостатньо абстрактно сказати, що ми віримо у прихід Христа на землю. Хоч багато людей це кажуть, але все ще перебувають у пошуку живого Бога. Недостатньо сказати, що Христос прийшов ради спасіння когось іншого. Ми ніколи не зможемо бути спасеними, поки не збагнемо, що Христос прийшов ради мене. Він помер за мене. Він воскрес з мертвих ради мене. Дві тисячі років тому Бог послав нам подарунок, який був обгорнутий в полотняний одяг і лежав

цього Таїнства та пережити цю Різдвяну радість, поки особисто не приймемо Божий дар - Господа Ісуса Христа до себе. Ми стоїмо перед вибором, як нам зустріти це Боже Дитятко. Чи йти Йому на зустріч і запросити до свого серця? Чи співати з ангелами, чи через свої щоденні турботи не змогти прийти поклонитися Йому народженому у яслах? Чи відкрити наші серця і наші домівки для Ісуса?

Радісно привітаймо сьогодні Еммануїла – Бога, який є з нами. І нехай ця особиста зустріч з Ним, живим Богом, спо-

ангелів. Якщо ми хочемо пережити справжню радість, яку Ісус дарує для нас, нам слід поділитися нею з іншими! Ділячись тим, чим нас Бог так щедро обдарував, ми отримаємо ще більший дар – радість, яка є тільки в Ісусі Христі, нашому Спасителю. Ця радість впливає з відносин із Тим, хто ніколи не змінюється, з Тим, Хто нас ніколи не залишає, з нашим Господом Ісусом Христом, Спасителем.

У цей різдвяний час, прийдімо в наші церкви і особисто зустріньмо цю велику радість. Торкнімося Життєдайного

Христос Рождається!

+Преосвященний Павло
Хомницький, ЧСВВ
Єпископ Стемфордської
єпархії

+ Преосвященний
Андрій Рабій
Апостольський
Адміністратор
Філадельфійської
Архиепархії

+Преосвященний
Венедикт Алексійчук
Єпископ Чиказької єпархії
святого Миколая

+Преосвященний Богдан
Данило (автор)
Єпископ Пармської
єпархії святого Йосафата

+Преосвященний Іван
Бура
Єпископ-Помічник
Філадельфійський

Різдво 2018



З Різдвом Христовим!

**Святішому Отцеві Франциску Папі Римському,
Блаженнішому Патріарху Святославу, Преосвященному Владиці Павлу, та
Преосвященному Владиці-емериту Василеві,
Всьому духовенству, релігійним чинам та українському Божому Людові
Стемфордської Єпархії**

**РАДІСНИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
ТА БЛАГОСЛОВЕННОГО НОВОГО 2019 РОКУ**

бажають

РЕДАКЦІЯ ТА АДМІНІСТРАЦІЯ "СІВАЧА"

Відзначення пам'яті жертв Голодомору школою Українознавства у Стемфорді

Уляна Йосипів, директор Школи Українознавства у Стемфорді, КТ



Отець Ігор Міджак, парох парафії Св. Володимира у Стемфорді молиться з учнями Школи Українознавства за жертвами Голодомору

17 листопада, 2018 школою Українознавства при Катедрі св. Володимира та 54-тим відділом Юнацтва СУМ "Херсонес" у м. Стемфорді була проведена акція «Запали свічку пам'яті!» та молебень на вшанування пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 років в Україні.

Голодомор – страшна трагедія

українського народу, що стосується кожного з нас. Це наша історія. Мільйони людей просто щезли з лиця землі, ніби й не народжувалися, не жили, не раділи, не плакали. Запалюючи свічки, ми думаємо і згадуємо всі невинні душі тих, хто так і не дожив до весни тридцять третього, молимося за їхній спокій, за

світлу пам'ять.

Поминальну молитву за жертвами Голодомору відслужив отець-парох Ігор Міджак. Директор школи Уляна Йосипів у своєму зверненні до учнів школи, юнацтва СУМ та батьків наголосила важливість визнання міжнародною спільнотою Голодомору в Україні геноцидом українського

народу. Ми повинні пам'ятати про ці невинні мільйонні жертви та докласти усіх зусиль, щоб розповсюджувати правдиву інформацію про події 1932-1933 років.

Хто не пам'ятає свого минулого – не має майбутнього.

Нові починання для Сестер Служебниць Непорочної Діви Марії!

Сестра Кетлін Гуцько, СНДМ, Провінційна Настоятелька



Слоцбург, Н.Й., це садибачитло, домашнє вогнище Сестер Служебниць Пречистої Діви Марії, Провінції Непорочної Зачаття у США ще від 1941-го року – і надіємося, що останеться таким і на прийдешні многі літа. А тому, що долітають до нас звістки, що поширюються у суспільстві різні погослки про нас, хочемо чесно і відкрито поділитися з Вами нашими намірами на майбутнє і обставинами, які вплинули на невідкладні рішення.

У 2006 році почалися у нас "стратегічні планування" щодо

терену та будівель, які на ньому знаходяться, беручи реально під увагу брак покликань до Богопосвяченого життя, щораз поважніший вік наших Сестер, та послаблення економіки, яка мала негативний вплив на нашу спроможність продовжувати отримувати усі споруди на нашій посілости. У 2010 році загроза банкрутства примусила нас продати п'ятдесят-два акри землі при головній дорозі терену. Ще у 2013 році, ми вислали до громади листи, у яких пояснювали наше критичне становище, враз із болючим питанням,

потрібно. Ми ділилися з Вами теж нашими мріями розбудувати Дім св. Йосафа - дім піклування про похилих віком - але, поки що, не спроможні це здійснити.

Тож, ми звернулися за порадою до професійних фінансових дорадників з питанням, як нам найкраще забезпечити опіку для наших старших Сестер і як продовжувати наші Богослужіння у майбутньому. Отже, висновок такий, що з великим жалем змушені ми продати Віллу св. Марії та дещо з посілости довкола неї. Не

продаємо всієї нашої посілости у Слоцбургу. Надалі будемо вітати щорічних паломників Святоуспенської Прощі - яка у 2019 році відбуватиметься 10-11 серпня.

Дорогі! Розуміємо, що можливо Ви теж із сумом це все переживаєте, бо мабуть Вілла св. Марії служила колись Вашим гуртожитком, якщо Ви були студентами Академії, чи тимчасовим приміщенням, якщо Ви були учасниками реколекцій чи з'їздів. Прошу ласкаво прийняти до відома, що Сестри Служебниці Непорочної Діви Марії продовжуватимуть з відкритими руками сердечно вітати Вас усіх у Слоцбурзі - як належить при нашій покликанню до служби. Просимо Вашої підтримки та молитов продовж нашого спільного переживання журби і смутку. Та будьте певні, що спільно видужаємо, і переживатимемо нове відродження.

Аналіз просвітницької діяльності Митрополита Андрея Шептицького у вихованні української молоді



о. д-р Богдан Тимчишин

I. Вступ

Моральне формування і виховання молоді – це не тільки педагогічна теорія, а, насамперед, будівництво держави, бо яка сьогодні молодь, такі майбутні будівничі держави. Християнське виховання є альтернативою до соціуму, який оточує нашу молодь. Інформація, яку отримує молодь від мас-медіа, телебачення, сучасної літератури, штовхає її до насильницьких, агресивних методів вирішення своїх проблем. Наркотики, алкоголь, розпуста є втечею від дійсності. Тому християнська мораль, дотримання Божих законів можуть стати для них шляхом до реальної дійсності.

Християнська педагогіка тісно пов'язана з релігією. Людство з'єднане з Богом, особливо тим, що Ісус Христос, Син Божий і Спаситель людства, став людиною. Навколо Нього створюється й весь час розростається «народ Божий», що зветься Церквою. Церква як соціальна інституція має завдання доводити людей до вічного щастя, сприяти мудрому й справедливому влаштуванню життя, допомагати виховувати добрих і чесних членів суспільства та вдосконалювати їхнє моральне життя. Святе Письмо (Біблію) справедливо називають Божою педагогікою. Св. Іван Золотоустий повчав: «Немає жодного вищого мистецтва, ніж мистецтво виховання».

У християнській педагогіці, як зазначав галицький педагог і священик Юліан Дзерович, є три чинники виховання: сім'я, Церква й держава. Сім'я здійснює індивідуальне виховання, Церква – моральне і релігійне виховання, а держава, зокрема школа, – національне й громадське виховання. Сім'я реалізує таке виховання за природним правом, Церква – за Божим правом, а держава – за історичним правом. Славний український педагог Григорій Ващенко закликав молодь бути вірною Богові, Україні й народові.

Християнська система виховання, яка повертається в наші навчальні заклади, заснована церквою на цінностях природного та надприродного пізнання, які гармонізують із наукою святого письма як своєрідною божою педагогікою. Обов'язок навчальних закладів – допомогти молоді досягнути шлях до пізнання вічних цінностей – любові, добра, правди, справедливості, милосердя, до вивчення основ християнської моралі.

В українському розумінні «виховання» означає: спочатку дитину слід ховати, берегти, застерігати від зла, лиха і йому запобігати, а потім випроводити на самостійну дорогу життя. Не випадково в Галичині до 1939р. дитячі садочки називали захоронками.

У християнському формуванні дітей послух повинен прищеплюватися з раннього віку. І в цьому також першочергове значення має приклад батьків: якщо між ними не буде поваги до волі іншого – дитина не навчиться послуху. Послук виражає любов. Діти, які завжди чинять по-своєму, не зможуть навчитися любити. А вже у юному віці послук означає «робити, що сказано», а у дорослому – «визнавати волю іншого з любові».

Іван Золотоустий говорить, що карати свою дитину можна лише строгим голосом і попередженням, а не фізично. У Святому Письмі сказано: «Гніваючись – не грішій». Якщо гнів необхідний – це повинен бути гнів любові, що з'являється не з бажання мати перевагу, а з бажання навчити. Якщо дитина довіряє батькам і поважає їх, то просто суворого виразу обличчя достатньо для того, аби вона усвідомила, що вчинила недобре. Дисципліна повинна полягати у мудрому й справедливому ставленні до дитини. Мета її – навчити розрізняти добро і зло.

Вимагаючи дисципліни й послуху, потрібно не забувати і про розвиток характеру дитини. Наше педагогічне завдання полягає зовсім не в тому, щоб зламати волю. Малу дитину вчать робити те, що їй говорять, аби розвинути в ній самопожертву й повагу до ближніх. Якщо ж ми знищимо в дитині волю, то цим позбавимо її якості особистості – тієї необхідної зброї християнина в боротьбі за виживання.

Християнське виховання розділяє духовне життя людини на три складові частини: мислення, чуттєвість і воля. Людина, як і весь світ, походить від Бога. Вона залежна від Бога і має суттєво важливі відносини з Ним. Людина складається з душі і тіла, із матерії і духу, із дочасного і вічного. Вона пізнає правду про себе, про світ і про Бога. Лише тоді, коли вона намагається зрозуміти, ким є, що становить її велич, а також велич інших людей і велич Творця, Який усе створив на добро людини, то усвідомить себе як особу. Християнський принцип етичного формування і виховання звучить: «шукайте найперше Царства Божого, а все решта вам додасться».

У християнському вихованні молоді найважливішими завданнями є: формування розуму; творення на основі розуму та віри власних ідеалів та чеснот; досягнення стану, в якому: у розумі людини пануватиме віра і вона керуватиметься чеснотою мудрості, що наставляє розум розважно шукати правду; у волі – любов, що керуватиметься чеснотою справедливо-

сті, що наставляє волю бажати знайдену розумом правду; у почуттях – надію, яка керуватиметься чеснотами мужності і здержливості, які керують почуттями у небезпечній ситуації і стримують нахили злих почуттів, – утвердження стану, за якого розум, віра і совість управлятимуть всіма порухами волі. Християнське етичне виховання базується на житті людини: її вірі, надії, любові.

Людина – це єство, в якому збігаються всі світи: світ природи, світ інших людей, світ власної свідомості та особистості, у якому вона може знайти Бога. Людина є єством матеріально-світовим і повинна шанувати навколишній світ та землю. Вона є єством суттєво суспільним, то ж повинна себе віддавати іншим. Вона є єством самосвідомості, тому повинна себе знайти й утвердити, та нарешті, є відкритим єством, тому здатна вийти зі свого центру і з'єднатися з «іншим». Людина, з точки зору християнства, є особою, тобто тілом і душею разом узятими, яка має власний розум, волю, почуття. Термін «особа» включає щось священне, образ Божий, тобто природну подібність до Бога своєю душею та її прикметами: розумом, волею, пам'яттю, здібністю, талантами.

II. Розуміння процесу християнського виховання у творах

Андрея Шептицького

Основа християнства – віра. Це є основна річ, яку ми маємо берегти: «Без віри немає спасіння, нема вічного щастя! Свята віра – найдорожчий наш скарб». Андрей Шептицький не раз роз'яснював вірним правди католицької віри, він зауважував, що хто хоч одну з правд віри не приймає, той не може бути спасеним. Якщо людина тримається правдивої церкви і правдивої віри, Всевишній Бог ніколи про такого не забуде, благословить і обдарує Своєю Святою ласкою. Найважливішим для нас є, щоб ніхто не був зведений неправдивою наукою, неправдивим пастирем, тому свою віру треба самому добре знати і берегти, а ще інших вчити. Саме віра є необхідністю для християнського виховання. Віра є тим фундаментом, на якому буде збудовано добрий міцний будинок. Ісус Христос перед вознесенням заснував Свою Церкву – єдину, святу, католицьку, апостольську, і призначив Петра пасти вірних Своєї Церкви. Наступники Петра є намісники Христові. Церква католицька є апостольською, бо влада, яку Христос залишив Своїм апостолам, переходила неперервним переданням з руки до руки, від святого Петра до його наступників. Якщо священник, або єпископ «до Папи Римського не призначається, то хоч був би і єпископом і мав такий обряд і таке Богослуження, як у нас, ... того не приймайте і не слухайте, бо не на добру дорогу вас веде, не до спасіння, а на вічне погублення». Так навчав Андрей Шептицький вірних, що осіли в далекій Канаді. Кожний народ є унікальний своєю

мовою, традиціями, звичаями, історією, літературою та іншим. Ісус Христос не хоче все це скасувати, щоб усі були однакові, але ми маємо бути єдині в правдах віри, як брати, що мають одного Отця.

Християнська віра – це особисте приєднання до Бога, визнання Правди, яку Він об'явив. Це є абсолютна віра в те, що Бог говорить. Нема вищої правди, як Богом об'явлена наука, якої вчить свята Церква, якої маємо вчитися ми. Віра для християнина – це віра в Бога і Того кого Він послав. Сам Господь закликав щоб ми вірили в Бога і вірували в нього. Неможливим є вірити в Сина Божого, не маючи причастя Святого Духа, що досліджує усе, тільки Дух Святий знає все.

Віра християнська – це дар Божий, це не просто визнання правд віри або людський акт – це благодать підкріплена дією Святого Духа. Віра – це не те, що ми заслужили, це те, що Бог в милосерді Своїм дарує. Ми ж немічні маємо чувати і просити в Бога кріпити нас у вірі, збільшувати її в нас, бо саме віра дозволяє нам побачити мету нашого життя. Ніхто не може вірити сам, не може жити сам. Господь дає свою ініціативу, а ти тільки особисто відповідаєш: «Вірую». Господь нас спасає, бо в ньому наше життя вічне, але життя віри ми отримуємо за посередництвом Церкви, що від покоління до покоління передає апостольське визнання віри. Церква – наша мати, наша вихователька, бо з перших кроків життя нашого на землі у Христі ми отримали віру і нове життя через Хрещення. Андрей Шептицький неодноразово застерігав вірних від гріха, що вбиває в душі християнську віру. «Гріх, що нищить віру, подібний то тої другої смерті, після якої, звичайно, не буває вже воскресіння». Владика просить вірних скріпляти віру і дає дієві поради як виховати доброго християнина.

По-перше – слухати Боже Слово. Бо «віра – зі слухання, а слухання через слово Христове». Це вміщає в себе і слухати священиків на проповідях, через яких Дух Святий промовляє до нас. Вони орудують Божим Словом і роздають поміж голодних хліб Божої правди і Божої науки. Тому владика Андрей неодноразово звертався до священиків зі словами: «Такою є віра людей, якою є проповідь священиків».

Андрей Шептицький заохочував тих, хто знає грамоту до читання побожних книг і наголошував на тому, що так само, як немає хати, в якій вірні не мали би хреста, так само, щоб не було хати, в якій не було б побожної книги. Але, застерігав від читання злої літератури, що є смертельним гріхом і завдає великої шкоди нашій вірі.

Ці зауваги дуже корисні в наш час, коли видається задля збагачення, або задля того, щоб звести вірних, багато літератури «духовної», але стережімося, бо не кожен з нас може розгледіти якусь ересь. Читати треба тільки те, що допущено церковною владою, на іншо-

го роду літературу треба накласти вірним суворе табу і не засмічувати ні голову, ні серце.

По-друге – скріплювати віру треба молитвою. Андрей Шептицький завжди заохочував вірних до створення молитовних спільнот, навіть підтримував починання своєю власною матеріальною жертвою, бо надіявся, «що бодай у деяких церквах удасться тим способом людей заохотити до молитви й навчити молитись та побільшити фреквенцію по церквах».

Слід зауважити що віра дитини і віра молодого людини має мати іншу якість. Віра дитини не може бути критичною, вона, перш за все є наївною. Іншою є віра молодого людини, чим більше молода людина працює над своєю вірою, відвідуючи студії, читаючи Святе Письмо і таке інше, тим сильніша в неї віра. Віра в Ісуса Христа і до всіх принципів його науки не заставляє християн до обов'язків, бо всі обов'язки християнські, базуються на свободі, бо кожен християнин «уважає віру за своє спільне і найвище добро, за свій спільний, найвищий закон».

Віра в Ісуса Христа ніколи не є тільки мірою приватного життя, або внутрішньою справою совісті,

але для народу руського, як називає Андрей Шептицький українців, віра є нормою суспільного життя. Владика пояснює не один раз, що з віри святої випливають обов'язки життя родинного і суспільного, тобто громадського, «з неї йде благословення Боже, котрого нема там, де нема святої віри». Без міцної віри неможна подобатися Богові. Господь допомагає в укріпленні віри лише тому чоловіку, який сам працює, старається, тоді Бог дає святу Свою силу з неба. «Віра – то так, як той ланц святий, що чоловіка в'яже і лучить з Богом. Той ланц мусить триматися і розуму, і серця чоловіка».

Ісус Христос хотів усіх людей зв'язати в одну Божу родину і залишив одну правдиву науку і сім Тайн. «З під хреста Ісуса Христа, нашого Спасителя, виступило сім святих керниць. Вода з тих керниць розливається по світі, очищає з гріхів і освящає людей. Щасливий, хто з тих керниць уміє черпати воду... Керниці – то Святі Тайни, а вода – Божа ласка».

Життя християнське – це надприродне життя з Божою благодатю. Через Божу благодать ми є членами містичного Христового тіла, наші тіла через Божу благодать є

храмом Святого Духа, саме Божа благодать дає християнину боже синівство, право на вічне спасіння. Душа прагне до надприродного стану Божої благодаті, яку можна добути через зв'язок з Христовою церквою, через Церкву можна злучитись з самим Ісусом Христом. Поєднання душі і Христової церкви є різні, їх дуже багато: сім Христових Тайн, віра, що через них душа приймає від Церкви Богом об'явлені правди, цей зв'язок дає душі послух до церковної влади, дає цей зв'язок і слухання Божого Слова, участь у церковному Богослужінні. Андрей Шептицький зазначає, що «участь у церковному Богослужінні є найголовнішим джерелом надприродного життя». Кожного Богослужіння Христос запрошує нас до «тайної вечері», кожному з нас Він служить. Та служба в безконечну кількість разів перевищує все те, що під словом «служба» люди коли-небудь розуміли. Ісус Христос прийшов щоб «послужити і дати свою душу за спасення многих». Слово служба набирає нового значення безконечності любові, в якій віддання жертви, приносить потоки крові, що ціле людство дивується і розуміє лише малу частинку того, що Божа муд-

рість вклала в слово «служба». Служба Христа-царя – це Євхаристія. Приймати божу службу неможливо без віри, трепетної і подячної молитви. Це з'єднає душу з Христовою Церквою, а через неї – з Христом. Маємо молитися, дякувати Господеві за всі ласки і щедроти. Молитва це фундамент віри. Про важливість молитви Андрей Шептицький каже, що молитву треба помістити по серед найважливіших правд віри, молитва до всього потрібна так само як і Божа благодать, але в той самий час владика зауважує, що ліпше не молитися, як молитися з поспіхом чи розсіяно, така молитва немає ніякої вартості і є гріхом, бо «Проклятий чоловік, що недбало сповняє Господнє діло». Маємо зауважити, без віри не є можливим християнське виховання, бо саме віра є основною умовою виховання справжнього християнина.

продовження у наступному номері

Блаженніший Святослав: “Жива парафія” – основна подія нашої Церкви, яка визначить наш спосіб життя і душпастирства на багато років вперед

Департамент інформації УГКЦ



Блаженніший Святослав (Шевчук)

Стратегія “Жива парафія” стала загальноцерковним рухом УГКЦ. Ба більше, цією чіткою візією цікавляться інші Церкви для покращення свого служіння людям. Адже Церква повинна бути насамперед живою спільнотою для людей, а не тільки інституцією.

На цьому наголосив Глава і Отець УГКЦ Блаженніший Святослав у своєму слові до присутніх під час Всецерковної зустрічі координаторів програми “Жива парафія – місце зустрічі з живим Христом”, яка нещодавно відбулася у Львові.

“Зустріч координаторів стратегії “Жива парафія”, які зібралися з усього світу в Патріаршому домі, є ключовою подією в житті нашої Церкви, яка визначить наш спосіб життя і душпастирства на багато

років вперед... Тема мого виступу отримала назву: “2020, а що далі?”, — зазначив Глава Церкви.

Він вважає, що процес під назвою “Жива парафія” перетворився на загальноцерковний рух. Адже у парафіях знають, що така стратегія існує; знають, що парафія повинна бути живою.

“За ці роки я зміг представити нашу стратегію “Жива парафія” Папі Венедикту XVI. Коли він побачив нашу стратегію, то сказав: “Це якраз те, що я хочу зробити у Вселенській Церкві під назвою “Нова Євангелізація”. А коли я цю стратегію показав Папі Франциску, він відповів, що це є те ж саме, що він називає душпастирським наверненням. Тобто ми абсолютно не пасемо задніх. Коли рік тому відбулася остання Пленарна зустріч Конгрегації для

Східних Церков, то нашою стратегією “Жива парафія” зацікавилися чимало Церков. Ця ідея, важлива модель виходить за межі нашої Церкви”, — розповів духовний лідер греко-католиків.

Ба більше, Предстоятель поділився певними думками, гіпотезами щодо того, як би він міг відповісти на питання: “А що далі?”.

“По-перше, за ці 10 років ми справді доклали усі наші ресурси та зусилля для того, щоб оживити парафію. В центрі нашої уваги була (схема) “парафія — священник — люди”. Проте парафія не існує як відокремлене, незалежне тіло. Вона є невіддільною інтегральною частиною церковної спільноти. Постає питання: як саме ця парафія відчуває чи живе у сопричасті з іншою парафією в одній єпархії; яким чином ця парафія відчуває своє сопричастя і єдність зі своїм єпископом? Тобто ми бачимо, що тепер є велика небезпека фрагментації наших єпархій”, — зауважив Блаженніший Святослав.

А згодом додав: “По-друге, команду по впровадженню стратегії повинна бути Патріарша курія. Тепер буде відбуватися процес передачі повноважень, але в цьому контексті, Патріарша курія повинна змінитися. Зараз вона переживає реформу і має відповісти на питання: “Якої Патріаршої курії тепер потребує наша Церква?”. Якщо йдеться про майбутнє, то функцію, яку виконує владика Кен Новаківський, буде виконувати адміністратор Патріаршої курії”.

На думку очільника греко-католиків, наступний інструмент,

який допоможе сформулювати стратегію “Живої парафії” — це Патріарший Собор, який відбудеться у 2020 році. Тема Патріаршого Собору “Єдність Церкви, еміграція і глобальний вимір УГКЦ”. А центральною темою Синоду Єпископів УГКЦ у 2019 році якраз буде присвячена єдності Церкви.

Предстоятель у своєму слові до присутніх зауважив, що Церква повинна бути передусім спільнотою для своїх вірних: “Молодь на Папському Синоді влучно зазначила: “Нам не так потрібна Церква як інституція, нам потрібна Церква як спільнота, яка б нас прийняла і супроводжувала”. Спільнота — це щось таке тепле, близьке, особове. А інституція — завжди щось абстрактне, безособове. Спільнота виникає внаслідок сопричастя. Що нас робить спільними? Питання ідентичності є надто важливим. Зараз люди ідентифікують себе з тією чи іншою парафією і Церквою цілком інакше, ніж це було 10 років тому. Я пригадую слова владика Петра Стасюка, який зазначив: “Що нас ідентифікує як єдину Церкву в усьому світі? Вже не мова, навіть не національна ідея, а спільна Літургія, яка є виявом нашої віри”.

“Тож якою ви хочете бачити нашу Церкву у 2030 році? Які є механізми досягнення стратегії? Якими є інструменти для втілення того, якими ми разом хочемо бути в майбутньому?..” — наприкінці закликає до роздумів Блаженніший Святослав.

Зимові Свята і Святкові Поздоровлення

Любов Волинець



Прихід Св. Миколая

На зимовий час, особливо грудень і першу половину січня припадає ряд свят, на які ми чекаємо з нетерпінням. Ці свята ми відзначаємо урочисто і радісно, відповідно до вимог прадавніх українських традицій. Ці свята викликають у нас почуття радості, бажання творити добро, бути доброзичливими, поблажливими і зичити всім благополуччя.

Важливою особливістю цих свят є наше бажання не тільки ділити, але й наділяти почуття радості та щастя другим, особливо членам родини, а також збудити у нас гарні спомини минулих святкувань, пригадати наші традиції, і що найважливіше, виявити подяку Богові за все благо, яке ми одержали впродовж року. Якщо ми не зможемо передати ці почуття особисто, то зможемо це зробити, посылаючи відповідні листівки, які висловлюють ці почуття ілюстративно.

Видатні українські мистці зробили значний вклад у творення святкових листівок, і особливо мистці діаспори. Їхні твори не тільки чітко та символічно ілюстрували особливі свята - це були твори значної мистецької якості, які збагатили нашу культурну спадщину.

Одна із таких мисткинь, яка створила безліч святкових листівок, і про яку будемо сьогодні говорити - Ярослава Сурмач-Міллс (1925-2008). Це мисткиня, ілюстратор, іконописець, вітражист, педагог, яка здобула мистецьку освіту в престижному Купер Юніон Коледжі в Нью Йорку. Вона була однією із перших, котра представила і спопуляризувала мистецтво української писанки в Америці. Її досягнення в усіх мистецьких жанрах були надзвичайні, але між українцями

вона найбільш відома і шанована за свої картини на шклі, які зображають український народний побут, народні традиції і були згодом видані у формі листівок. Будучи донькою українських емігрантів та власників найстаршої української крамниці "СУРМА" в Нью Йорку на 7-й вулиці, Ярослава була оточена та завжди свідомо своєї української спадщини. Вона завжди слухала розповіді мами про сільське життя в Україні. Допомагаючи батькові в крамниці, чула від покупців різні оповідки та спогади, ностальгійні згадки минулого, молодості у рідному краї, давнього побуту, традицій.

Мандруючи Україною в 1950-их роках, Ярослава захопилася народним малярством на шклі. Ці роботи, в більшості, були на релігійні теми, або були зразками, які вона побачила в музеях. Повернувшись до Нью-Йорку, вона почала досліджувати цей стиль мистецтва і відтворила його, пристосовуючи до нього власний вишуканий наївний стиль. Так вона створила сотні картин на шклі, на яких зображала народний побут, традиції, ритуали, про які чула дитиною від мами та покупців у крамниці батька.

Перше важливе зимове свято, на яке особливо чекають діти, це свято Св. Миколая. На картині Ярослави "Прихід св. Миколая" бачимо, як св. Миколай входить у хату з ангелом, з торбою дарунків та з чортиком, який в руках тримає в'язку різок і торбу вугликів. Діти в традиційному одязі та в традиційно прибраній хаті стоять скупчені та занепокоєно чекають. Хоч, на перший погляд, обличчя дітей ніби й однакові, проте, приглянувшись ближче, бачимо, як вміло мисткиня передала відмінні емоції на лиці кожної дитини.



Свят Вечір

Найстарша дівчинка з виглядом всезнайка свідомо, що це не справжній св. Миколай, а її вуйко, перебраний на Миколая, проте, підтримуючи своїх молодших братів і сестер, не зраджує таємниці. На деяких обличчях дітей бачимо подив, а то й страх. Одна дитина наставляє руку для дарунку - яблука. А ось малий хлопчик, з різкою в руках, готовий втікати, боячись, що дістане ще більше різок від чортика, бо був нечемним увесь рік. У торбі з дарунками не бачимо вишуканих іграшок, вона наповнена свіжими фруктами. У минулому дістати свіжі фрукти в дарунок у час лютої зими вважалося неабиякою насолодою.

У картині "Везуть ялинку додому" бачимо батька з двома синами, які ідуть з ялинкою на санях, а на них в хаті чекає решта родини. Коні прикрашені гілками ялинки та дзвіночками на дишлях.

Картина "Свят Вечір" зображає детально, із усіма нюансами, елементи різдвяних традицій та вірувань. У святково прибраній сільській хаті стіл накритий для всіх членів родини і також є один додатковий прибор для померлих. На столі вже пишається миска куті (Божа їда) і глечик узвару (Боже питво) - дві найважливіші страви Святого Вечора. Сіно розсипане під скатертиною і під столом. Батько із старшим сином уносять в хату Дідуха - символ предків, який поставлять біля ікон. Мати в руках тримає три колачі із запаленою свічкою посередині (символом життя, сонця і св.Трійці), щоб покласти на стіл. Бабуся виймає з печі інші страви - борщ, вареники, голубці тощо. Крізь відкриті двері хати на подвір'ї бачимо стайню, з якої виглядає голова коня з задоволеним виглядом. Напевно, господар

нагодував його кращою поживою сьогодні, бо, згідно вірувань, у цю святкову ніч тварини розмовляють з Богом і предками, нарікаючи чи хвалячи свого господаря. Одна листівка, а скільки в ній інформації!

На картині "Свят Вечір в Карпатах" мисткиня, зображуючи селян, що ідуть до церкви на Службу Божу, включає ще й сцени сільського життя. Найстарші парафіянки перші входять в церкву. Дві жінки стоять осторонь завзято розмовляючи між собою. Між людьми, які ідуть стрімкою стежкою до церкви, один чоловік зацікавлено дивиться на балакучих жінок. Молоденька дівчина, може відданиця, соромливо стоїть біля парубка, який пильно дивиться на неї. Небо густо вкрите зорями, світло яких відбиваючись від сріблито-блискучого снігу, освітлює землю, немов це день, а не ніч.

Картина "Роздество з квітами" зображає Боже Дитя в яслах і Матір Божу, одягнену в український народний одяг. Їх оточує гірлянда яскраво-кольорових, екзотичного, неземного вигляду квітів, яка похилилась над ними, немов охороняючи їх і освітлюючи це чудесне дійство. Цей тип рослинної орнаментики притаманний народному мистецтву, який народ уживав, прикрашаючи сільське житло і народні ікони на шклі. Мисткиня вміло застосувала цю традиційну орнаментуку згідно зі своїм розумінням Рождества Христового.

П'ять святкових листівок. Кожна із них щось нам оповідає, пригадує наші традиції, оживляє веселі спомини, освічує минуле та навіває почуття злагоди, спокою та радості.



Везуть ялинку додому



Свят Вечір в Карпатах



Роздество з квітами

Здорове харчування, як вияв здорової духовності*

Підготував о. д-р Ярослав Налісник, парох Церкви Христа Царя у м. Бостоні



о. д-р Ярослав Налісник

Мабуть читача здивує тема цього допису: здорове харчування, як вияв здорової духовності. Як можна поєднати досить приземлену тему харчування із нашою духовністю, яка підносить нас до неба. Моя відповідь - не тільки можна, але й конче потрібно, щоб забезпечити повноту життя у добром здоров'ї та у здоровому дусі. Святий Апостол Павло пригадає нам, що наше тіло є храмом Духа Святого, яким потрібно мудро опікуватися. Мислителі античного світу повчали, що у здоровому тілі - здоровий дух/ mens sana in corpore sano. Бажаю пригадати, що у Святому Письмі людина представлена як цілісна неподільна особа (nefish), яка покликана до повноти життя тут на землі та відтак до вічного життя у небі. Перед Богом людина предстає як одухотворене тіло, яке має особливі потреби для підтримання життя та сповнення особою свого питомого поклонання. Тому не дивно, що Господь у Старому Завіті дає певні і чіткі поради, що саме людина повинна споживати, щоб бути здоровою та втішатися довголіттям.

"І сказав Бог: Нехай земля вродить траву, ярину, що насіння вона розсіває, дерево овочеве, що за родом своїм плід приносить, що в ньому насіння його на землі. І сталося так. І земля траву видала, ярину, що насіння розсіває за родом її, і дерево, що приносить плід, що насіння його в нім за родом його. І Бог побачив, що добре воно." Буття 1:11-12

"І сказав Бог: Оце дав Я вам усю ярину, що розсіває насіння, що на всій землі, і кожне дерево, що на ньому плід деревний, що воно розсіває насіння, нехай буде на їжу це вам! І земній усій звірині і всьому птаству небесному, і кожному, що плазує по землі, що душа в ньому жива, уся зелень яринна на їжу для них. І сталося так." Буття 1:29-30

"Усе рухається, що живе воно, буде вам на їжу. Як зелену ярину Я віддав вам усе."

"Тільки м'яса з душою його, щобто з кров'ю його, не будете ви споживати." Буття 9:3-4

Всім нам відома історія про старозавітного пророка Даниїла, який строго тримався приписів Господніх щодо вживання живої їжі рослинного походження і вті-

шався добрим здоров'ям і ясним розумом. Молодий Даниїл, разом зі своїми співбратами-юдеями, навіть перебуваючи три роки при дворі вавилонського царя - завойовника Навуходоносора під час навчання відмовився від царської їжі, а саме: вина, солодошів та м'яса, але сміливо притримувався Божих приписів споживаючи тільки ярину, овочі, фрукти та чисту воду. Ця здорова жива їжа сприяла здоров'ю, гарному вигляду та світлому розуму. *"А по десяти днях їхній вигляд виявився кращим, і вони були здоровіші на тілі, аніж усі ті юнаки, що їли царську їжу."* *"А всяку справу мудрости та розуму, що шукав від них цар, то він знайшов їх удісятеро мудрішими від усіх чарівників та заклиначів, що були в усьому його царстві."* Книга Даниїла, 1, 15/20.

Старогрецький лікар Гіпократ, батько сучасної медицини, повчав: *"Нехай їжа буде тобі медициною, а медицина твоєю їжею."* Як бачимо Гіпократ зі свого лікарського досвіду зробив дуже важливе заключення, що саме здорове харчування є ключем до підтримання здоров'я людини, профілактики розвитку хворіб і відтак лікування вже існуючих недуг. Недуга, яка така, є тимчасовим хворобливим станом людини здатним до цілковитого відновлення, якщо створити для цього відповідні умови. На жаль через віки ця основа здоров'я була поступово відсунута на бік лікарями через брак усвідомлення, досвіду та знання глибинної природи потреб і функціонування організму людини. Людський організм має внутрішню природню Богом даровану здатність до саморегуляції, самовідновлення та самоцілення при наявності всіх необхідних складників (будівельного матеріалу) поживних речовин, а саме: білків, жирів, вуглеводів, мінералів, вітамінів, фітонутрієнтів, природніх ферментів, клітковини, тощо. Всі ці складники закладені природою у "живій їжі", а саме: у фруктах, овочах, зернятках, горіхах, ягодах, грибах, тощо. На даний час традиційна сучасна медицина (allopathic medicine) осягла великих успіхів у лікуванні острих станів, травм, інфекційних хворіб через наявність нових технологій, потужної фармакології та антибіотиків, але не є ефективною у лікуванні хронічних недуг і зрозуміло чому. Хронічні захворювання є наслідком не зовсім здорового способу життя, неповноцінного розбалансованого харчування, хронічного стресу та впливу шкідливого зовнішнього середовища, тощо - і однією таблеткою тут не обійтися, а й то можна собі навіть і зашкодити. (природньо: людський організм не має недостатності у штучно створених лікарствах, але дійсно потребує природніх речовин-складників про які було згадано раніше). Тому дуже важливим є на даний час, за порадою та наглядом сімейних лікарів, присвяти нашу увагу здоровому цілісному повно-

цінному харчуванню саме рослинного походження.

"Треба їсти, щоб жити, а не жити, щоб їсти" - гласить народна мудрість. Їжа підтримує наше життя і додає задоволення, коли вона є привабливою, смачною, свіжою, здоровою та повноцінною. Спільна гостина у родині, на роботі чи у спільноті зближує нас усіх через відкрите спілкування. Як ми їмо, що, з ким і де ми їмо відзеркалює нашу особисту культуру. І накінець, дуже важливо зазначити, що якість нашої їжі і культура її споживання у великій мірі впливає безпосередньо на стан нашого здоров'я та довголіття. Коротко, споживання нездорової токсичної, хімічно обробленої (processed food) їжі викликає розвиток хронічних недуг та веде до старіння організму, а споживання у свою чергу свіжої, живої, повноцінної збалансованої їжі - саме їжі рослинного походження підтримує здоров'я, запобігає виникненню хворіб та при наявності недуги навіть її вилікування. На даний час, більшість науковців у ділянці медицини погоджуються, щоб мати добре здоров'я потрібно забезпечити оптимальне функціонування клітин людського організму, яких налічуємо приблизно 50 трильйонів. У додаток ми повинні подбати також про здорову мікрофлору нашого кишечника (microbiome - 100 trillion cells), яка відіграє дуже важливу роль у функціонуванні імунної системи (більше 70% імунного захисту знаходиться саме у кишечнику), перетравленні їжі, продукції вітамінів та впливу на наше ментальне здоров'я.

Отже, існує одна тільки недуга - це розлад життєдіяльності і функції клітини - викликана двома основними причинами, а саме: недостатністю поживних речовин та токсичністю якої природи. Наявність тисячі інших недуг, зі своїм питомим патогенезом та клінічними проявами, які описані і систематизовані у підручниках медицини, є вже похідними від першопричини - саме розладу функції клітини тої чи іншої тканини організму. Наприклад, рак якої ткани чи органу починається саме з мутації однієї клітини, яка через злоякісних ріст з часом переростає у злоякісну пухлину, яка відтак підриває здоров'я людини і стає загрозою життю, якщо не усунути першопричину оригінальної мутації клітини. Відомо, що однією з причин, яка викликає мутацію генів у клітині є наявність в організмі хронічного мікро-запалення, яке може бути викликано хронічною інтоксикацією чи інфекцією, радіацією, споживанням недоброякісної токсичної їжі, хронічним стресом, тощо. Спільним фактором - знаменником щодо розвитку хронічних хворіб є саме хронічне мікро - запалення, яке можна буквально "гасити" живою їжею рослинного походження, яка повна антиоксидантів для нейтралізації саме вільних радикалів (вільних електронів).

Для прикладу подаю до уваги читача інформацію про три недуги, які на даний час досить успішно реагують на відповідний лікувальний протокол - режим проти-запального харчування, а саме: їжею рослинного походження (whole food plant based nutrition).

Атеросклероз коронарних судин: Доктор Калдвел Еселстин (Caldwell Esselstyn, MD.) відомий кардіохірург з Cleveland Clinic після довгих років хірургічної практики розчарувався в ефективності оперативного лікування пацієнтів з атеросклерозом коронарних судин так як після декількох років після проведеної операції його пацієнти поверталися назад у клініку кандидатами уже на наступну подібну хірургічну процедуру. Було ясно і зрозуміло, що хірургічне втручання не вирішувало проблему, бо причина серцево-судинної недуги не була усунена. Тоді д-р Еселстин залишив свою клінічну практику хірурга і почав успішно лікувати своїх пацієнтів з атеросклерозом коронарних судин саме їжею рослинного походження. Про цей успішний метод лікування д-р Еселстин описав у своїх відомій книзі "Prevent and Reverse Heart Disease: The Revolutionary, Scientifically Proven, Nutrition-Based Cure" (The New York Times bestseller, 2007).

Набутий Цукровий Діабет (Type II): Доктор Ніл Барнард (Neal Barnard, MD) у своїй книзі "Doctor Neal Barnard's Program for Reversing Diabetes: The Scientifically Proven System for Reversing Diabetes without Drugs" 2007 подає науково обґрунтовану і клінічно апробовану програму відповідного здорового харчування для пацієнтів з набутим цукровим діабетом, яка успішно допомагає позбутися цієї виснажливої хронічної недуги без медикаментозного втручання. Дані дослідження були підтримані і офундовані (NIH) Національним Інститутом Здоров'я Америки.

Хвороба Альцгеймера: Відомо, що хронічне запалення викликане споживанням - зловживанням алкоголю, цукру, насичених транс та омега - 6 жирів руйнує структуру нейронів головного мозку і сприяє розвитку хвороби Альцгеймера, депресії, переживання (anxiety) та розладу когнітивних функцій. У той самий час довготривале протизапальне харчування повне антиоксидантів знижує ризик розвитку хвороби Алзгеймера на 80 %. Цікаво, що при наявності патогенного гену, але при відсутності хронічного запалення у тканині головного мозку клінічні прояви хвороби Альцгеймера у більшості випадків не спостерігаються.

У додаток, професор медицини д-р Дін Орніш (Dean Ornish, MD.) разом з лауреатом Нобелівської премії 2009 року доктором Елізавет Блекбірн (Dr. Elizabeth Blackburn), яка дослідила функцію теломери (telomerase) провели дослідження на предмет впливу їжі рослинного походження

ня та здорового способу життя на розмір теломірів у хромосомах. Після вживання їжі рослинного походження на протязі трьох місяців в особах, які брали участь у цьому дослідженні, укорочення розмірів теломірів не тільки призупинилося, але й розмір їхніх теломірів навіть збільшився. Пригадую читачеві, що великий розмір теломірів є показником міцності хромосомів, доброго здоров'я та довголіття. Тому і не дивно, що д-р Майкл Грегор (Michael Greger, MD) своїй книзі "How not to die" (New York Times bestseller) наглядно показує, що п'ятнадцятьох хворіб, які є причиною смерті в Америці, можна позбутися саме через вживання їжі

рослинного походження. Рекомендую заглянути на вебсторінку д-ра Грегера: <https://nutritionfacts.org/> і ознайомитися з багатим архівним науковим матеріалом про вартість їжі рослинного походження.

Відомо, що через 100 днів наш людський організм, за виключенням декількох окремих тканин, повністю відновлюється. Це означає, що кожен з нас має нагоду і можливість у часі покращити своє здоров'я та запустити оптимальний механізм функціонування нашого організму. Для цього потрібно постійно забезпечувати наш організм будівельним матеріалом, тобто збалансованою повноцінною їжею. Треба раз і

назавжди усвідомити, що через брак того чи іншого мінералу, вітаміну, макро чи мікроелементу порушується біохімічний обмін, який і призводить до розвитку тої чи іншої хвороби. Про це потрібно пам'ятати вагітним жінкам та годуючим грудним молоком матерям, що від моменту зачаття дитина у лоні матері потребує у повному обсязі того будівельного матеріалу при закладці тканин, органів і систем організму.

Ці вищезгадані базові знання повинні заохотити читача взяти відповідальність за своє здоров'я і здоров'я своїх ближніх зробивши потрібні зміни щодо нашого харчування. Отже, сучасна наука, практичний досвід та здоровий

глузд допоможуть нам вибрати оптимальну дорогу, яка вестиме до доброго здоров'я, задоволення від життя, успіху та довголіття.

Рекомендую читачеві ознайомитися з науковими дослідженнями та книгами трьох наступних відомих науковців спеціалістів у сфері здорового харчування про яких піде мова у моїй наступній статті, а саме: "The China Study" and "Whole: Rethinking the Science of Nutrition" by T. Colin Campbell, PhD., "The Longevity Diet" by Valter Longo, PhD, "The End of Dieting: How to Live for Life" by Joel Fuhrman, MD.

Що робити, коли діти підростають і ... не хочуть ходити до церкви?

www.dyvensvit.org



Для глибоко віруючих людей справжньою проблемою стає те, що їхні діти, до виховання яких було докладено усіх старань, підростають і заявляють, що не вірять у Бога або не будуть ходити до церкви.

У батьків одразу ж виникає запитання: Що сталося? Де ми схибили у вихованні? Як заохотити, змусити свою дитину знову відвідувати храм? За недовгу практику священничого служіння мені доводилось чути такі розмови неодноразово. Це далеко не поодинокі випадки, а загальне явище.

У пошуку розв'язків такої проблеми, очевидно, слід рухатись від кожного конкретного випадку втрати віри у дитини, бо причин може бути безліч. Не йдеться тут про ті випадки, коли дитина не перейняла досвіду літургійного життя – не ходила до храму, не чула про Бога. Тут брак віри – природне продовження домашнього атеїзму, в якому особа виростала. Але що ж сприяє тому, що не вірять ті, що виростили у родині з глибокою духовною традицією?

Тут мусимо собі підмітити, що виховання хоч і є важливим, однак не вирішальним у формуванні людини. Кожен має своє еґо і в умовах вільного вибору може обирати зовсім не те, що його батьки. На особу впливають не тільки батьки, але й школа, середовище ровесників, масові культурні віяння тощо.

Вплив середовища

Іноді причиною втрати віри в дитини чи юнака може бути середовище, в якому вона перебуває або нове, до якого починає належати (наприклад, при вступі на навчання тощо). Для юнака, який ще не до кінця сформований, важливою і впливовою буде та група людей, в якій він віднаходить і реалізує себе, до якої прагне належати. Щоби бути прийнятним, юнак готовий жертвувати навіть найбільш усталеними принципами.

Дуже важливо в такий період дати молодій людині зрозуміти, що вона є особистістю і повинна мати свої пріоритети і цінності. І не діяти, говорити, думати так, які усі. Бо поведінка "як усі" позбавляє оригінальності.

Спільноти мають у такому віці глобальне значення – вони стають осередками однодумців і саме тут люди не бояться бути самими собою. Тому так важливо, щоби ці спільноти були здоровими і ґрунтувались на здорових спільних інтересах.

Брак аскези в житті

Другою причиною є брак аскези в житті молодих. Загалом в житті, особливо в житті духовному дуже важливою є здатність бути аскетичним: вміти відмовити у приємному, брати відповідальність за свої вчинки, виконувати

щось терпеливо, багаторазово і не за гроші. Щоденний духовний розвиток неможливий без аскези. Бо завжди будуть приходити кризові моменти. І лише ті, хто в якийсь спосіб практикує аскетичну поведінку, зможе перетерпіти і не зневіритись.

А чим, власне, є аскеза щоденного життя? Іспит совісті, регулярна молитва, піст, планування дня і реалізація плану, організація часу, відмова у приємностях заради якоїсь важливої справи.

Іноді буває, що молода особа не стільки втратила віру, як не може собі зарадити у розвитку духовного життя.

Зустрітись з Особою, а не знанням

Ще однією можливою причиною втрати віри є те, що юнаки виховуються у середовищі передавання правд віри, а не живого свідчення віри. Для молодого покоління набору етичних правил або релігійних культових обрядів давно вже не вистачає. Що старші сприймають як норму, молоді ставлять на шальки терезів і під сумнів.

Молоді не робитимуть чого-будь, якщо не розумітимуть, навіщо. "Навіщо ходити, як ходять батьки до храму, якщо це ніяк не впливає на їхнє життя?"

Молодим передають систему релігійної поведінки, а заторкнуті їх може лише зустріч із живим Богом. Не канони і звичаї, а глибоке внутрішнє переживання присутності Бога тут і тепер у моєму житті.

Коли віра стає фанатизмом

Це справді складно, але причиною втрати віри у дитини, яка виростила, може бути те, що у неї просто не було релігійної свободи вдома. Не йдеться про те, щоби релігійне виховання залишати на волю випадку. І не про те, щоби хрестити дитину тоді, коли вона сама собі зможе обрати релігію.

Проблема починається тоді, коли релігія стає не фундаментом родинного життя, а набирає нездорових фанатичних форм.

Між релігійним вихованням та життям виключно в рамках церкви і церковної спільноти є велика різниця. Тоді, коли дитина брудна і занедбана, бо батьки не мають на них часу через те, що постійно в храмі або беруть участь у тисячах набожеств, це не релігійне виховання, а вияв фанатизму. Мусимо розуміти, що змушувати дитину ходити до храму або все її дозволити робити релігійним може закінчитись трагічно.

Найважливіше – свобода!

Насамкінець слід ще раз підкреслити, наскільки важливим є релігійне виховання дітей у свободі. Читаючи Біблію, розумієш, наскільки важливою для Бога є наша свобода і те, щоб ми шанували як свою свободу, так і ближнього. Тому батьки мають шанувати свободу своєї дитини у її відносинах з Богом, доцільно тому у різному віці давати дітям відчуття свободи. Це не означає взагалі не говорити про Бога.

Якщо ж дитина, яка подорослішала, все-таки не ходить до церкви, незважаючи на віруючих батьків, слід усвідомити собі наступне. По-перше, це його право. Як би це не було боляче і жорстоко, однак кожен з нас проживає своє життя сам і сам за нього відповідатиме. Можна зробити все можливе, щоби допомогти. Але неможливо жити замість когось. Якщо чітко собі це пояснити, то зникне хибне відчуття провини за вчинки близьких. Іноді любов проявляється у тому, щоби дати можливість піти. Як це зробив милосердний батько ізх притчі. Це данина свободі дитини і батьківська любов, хоч як це неймовірно складно би не було.

По-друге, Бог – найкращий Батько. І Він пильно буде дивитися за кожним, хто заблукав. Бог значно більше любить твого сина чи дочку, аніж ти сам.

По-третє, терпеливість і безперервна молитва за навернення можуть тут допомогти. Хочемо, щоби наша молитва діяло блискучо, а Бог хоче навчити нас чекати і ніколи не втрачати віри в Його милосердя.

EXPLORING OUR MUSEUM AND LIBRARY

Winter Holidays and Christmas Greetings

By Lubow Wolynetz, Curator



"Visit from St. Nicholas," Post card, Y. Surmach Mills, Ukrainian Museum and Library of Stamford



"Christmas is Here," Post card, Y. Surmach Mills, Ukrainian Museum and Library of Stamford

Wintertime, and especially the month of December and the first half of January, is filled with a number of joyous holidays which most of us eagerly anticipate. We celebrate these holidays solemnly, devotedly, and joyously in an appropriate manner in keeping with our age-old Ukrainian traditions. These holidays evoke in us a feeling of gladness, a desire to do good, to be kind, to forgive, and to wish everyone all the best.

An important quality of these holidays is our desire not only to share and impart feelings of happiness and joy to others and especially all family members, but also to awake in us fond memories of past celebrations, to remind us of our traditions, and most of all to give thanks to God for all the blessings received throughout the year. If we cannot express these feelings in person, the next best thing is to send an appropriate greeting card, which would express these sentiments pictorially.

Notable Ukrainian artists contributed considerably in the creation of holiday greeting cards, especially artists in the diaspora.

One of these artists about

whose greeting cards we shall discuss is Yaroslava Surmach Mills, 1925-2008, a graduate of the Cooper Union Art School. She was an artist, illustrator, icon painter, stained glass artist, and educator. Yaroslava was one of the first who introduced and popularized the art of the Ukrainian *pysanka* to the American public. Her achievements in all her works were exceptional, but among Ukrainians she is best known, best liked, and best remembered for her paintings on the reverse of glass depicting Ukrainian folk scenes and traditions which were reproduced as postcards. As the daughter of Ukrainian immigrants and proprietors of one of the oldest Ukrainian Book Stores in New York City, Surma Book Store and Music Co. on 7th Street, Yaroslava was surrounded by and constantly aware of her ethnic heritage. She listened to her mother's stories of village life in Ukraine, and, while helping her father in the Surma Store, she listened to the stories and reminiscences of the many visitors to the store, about the old ways and traditions they knew in their youth.

While traveling in Ukraine in

the late 1950s, Yaroslava became fascinated by the traditional folk art painting on the reverse of glass, depicting mostly religious scenes, samples of which she found in the museums. On returning home to New York, she began experimenting with this type of painting, using her own sophisticated naïve style. As a result, she created hundreds of paintings on the reverse of glass which depicted the folk stories, traditions, and rituals heard about as a child and young girl. Consider now 2 of her holiday postcards:

The first major winter holiday to which especially children look forward to is St. Nicholas Day. In Yaroslava's painting "Visit from St. Nicholas" we see St. Nicholas entering the home with an angel on his side, with a bag of goodies, and a devilish imp behind him with a bag of coal and a bunch of birch twigs. A group of nine children, in a traditionally decorated folk home, stands huddled and waiting. Although the children's faces seem to look alike, yet, if examining carefully, one can see how the artist managed subtly to convey each child's distinct emotions. The oldest girl with a know-it-all expression is

aware that this is not the real St. Nicholas, but probably her uncle or a next-door neighbor dressed as one, but pretends for her younger siblings sake and pushes them forward to St. Nick. Some children look at the Saint in awe, some are frightened, some with outstretched hands ready to get the gift St. Nicholas has in his hand – an apple. But, one little boy with a twig in his hand is ready to run away, fearing that he is going to get another birch twig from the devilish imp because he was a bad boy. The bag of goodies does not contain elaborate toys but mostly fruit. In the past, to get fresh fruit in the dead of winter in a folk village was indeed a special treat.

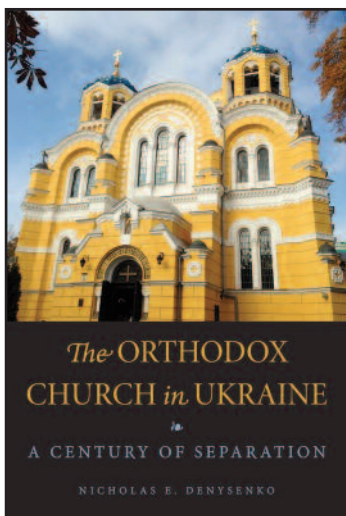
The painting "Christmas is Here" is an iconic representation of a traditional Ukrainian Christmas Eve with all the elements, rituals, and beliefs that are associated with this holiday and to which Ukrainians strive to adhere. A traditional village home, is festively decorated with the table set for Christmas Eve Supper for each member of the family, with one extra for the faithful departed. On the table there already stands a bowl of *Kutia* (which is called God's food

and a jug of *Uzvar* (stewed fruit) which is called God's drink), the two most important dishes of a Christmas Eve Supper. Hay is strewn under the tablecloth and under the table. The father with his older son is bringing in a sheaf of wheat, the *Didukh*, symbol of the ancestors, which he will place by the icons. The mother is ready to place three round kolachi with a lit candle in the center—symbol of life, the sun, and the Trinity. Grandmother is getting the other dishes out of the oven. Two boys looking through the window, spotted the first star in the sky, signifying time to begin the Holy Supper. Through the open door we can see in the stable door the head of a happy and satisfied horse. The master of the house must have given him special treats, so that according to a belief which claims that animals can talk to God and to the ancestors on this night, will praise the master and not complain about him. One little postcard speaks volumes!

Two holiday postcards, each telling a story, reminding us of our traditions, reviving happy memories, illuminating the past, and bringing about a feeling of harmony, peace, and joy! ❖

Book Review by Museum Director

Msgr. John Terlecky



The Orthodox Church in Ukraine: a century of separation by Nicholas E. Denysenko. (Northern Illinois University Press. 2018, \$28)

Hot off the press is this scholarly work on the history of the Ukrainian

Orthodox Church in Ukraine and in the diaspora in the twentieth century. The book is an excellent introduction to the attempts for canonicity and autocephaly issues that lead up to the present status of the Ukrainian Orthodox Church and the "tomos" declaration, approved by the Ecumenical Patriarchate of Constantinople during this past year.

The author himself has great credentials for this study. He himself is the grandson of a priest of the Ukrainian Orthodox Church in the United States. During his college years, he was troubled in spirit by the "canonicity" status of this church and leaned to the Orthodox Church of America. He holds graduate degrees from both Saint Vladimir Orthodox Theological Seminary and The Catholic University of America. He is an ordained deacon of this church (OCA) and a gifted author of Orthodox liturgical subjects. He currently heads the chair of theology at Valparaiso

University.

The author provides an in-depth chronological study of the attempts of the Ukrainian Orthodox Church to be an "ecclesia sui juris" throughout the twentieth century. The immense amount of resources of his scholarship is indeed impressive. Chapters of his book are devoted to the following: the first instance of the short-lived existence of the Ukrainian Autocephalous Orthodox Church (UAOC) at its October 1921 Council; the second attempt for the revitalization of the UAOC during World War II in Ukraine and Poland; the development of the UAOC in two jurisdictions of North America; the control of the Orthodox Church in Ukraine during the Soviet years; and the spring uprising of both the Kyivan Patriarchate of the Ukrainian Orthodox Church and the UAOC in the years following Ukraine's declaration of independence in August, 1991.

There are a number of complex issues addressed by the author in the book: the role of language in the UAOC, matters of national identity, and especially the thirst for self-actual canonicity for this church. The author's assessment of the "sobornopravnist" issue is in theoretical alignment with the present canonical status of the Church.

I was particularly pleased by the author's use of Ukrainian terminology in the book. There are constant references to Kyiv and Kyivan councils, to Halychyna, and even the Ukrainian option of "вічна ім пам'ять" in the dedication to his grandparents.

This is a book that might not be of interest to the average reader due to its religious nomenclature; yet it is a book of great importance to anyone interested in the church history of Ukraine and the determination of UAOC to become a fully autonomous church within the worldwide Orthodox fold. ❖

“New Beginnings” for SSMI!

Letter from the Provincial Superior



St. Mary's Villa

Since 1941, Sloatsburg, NY has been the home of the Sisters Servants in the Immaculate Conception Province in the USA, and we hope it will continue to be for many years to come. In order to dispel rumors, we will be sincere and trustful and share with you our future plans, as well as the reasons that have prompted our decisions.

In 2006, we began a process of “strategic planning” with regard to our property and buildings, realistically facing the decrease in vocations to religious life, an increase in the median age of our Sisters, and a weakened economy which affected our ability to continue maintaining all the buildings on the property. In 2010, we sold 52 acres in the front of the property, something

that we needed to do to avoid bankruptcy. In 2013, we sent out an appeal letter sharing with you our situation, asking the tough question: “Will there always be a St. Mary's Villa to come home to?” We asked for your financial support and prayers for vocations. Unfortunately, the appeal gave us only \$4,750.00 and no vocations. However, we continued to move forward, striving to serve the needs of others. We shared with you our dreams to expand St. Joseph's Adult Care Home, but as of yet those dreams have not come true.

We have been assisted by financial advisors and professionals in determining the best way to provide for the care of our elderly Sisters, as well as to continue our ministries in the future. Thus, it is with “heavy hearts” that we

will be selling St. Mary's Villa and some property surrounding the Villa. We are not selling all of our property in Sloatsburg. We will still host the annual Holy Dormition Pilgrimage, scheduled for August 10-11, 2019.

Dear friends, we know that you too may be experiencing “heavy hearts,” as St. Mary's has been home to some of you as alumnae of the Academy, retreatants, or felt it was like home whenever you would visit. Please know that the Sisters Servants will continue to extend open arms in welcoming you to Sloatsburg, as we minister to our people. We ask for your support and prayers as we grieve this “loss” together, but with the grace of God we will heal and experience “New Beginnings”!

Sr. Kathleen Hutsko, SSMI

HISTORIC TRIVIA

by Fr. Ivan Kaszczak, Ph

By the 1860s there was only one Ukrainian Catholic eparchy left in the entire Russian Empire, that of Chelm, situated just north of Galicia. In 1875 it was incorporated into the Russian Orthodox Church.

St. Josaphat, OSBM, a Ukrainian Catholic, was canonized a saint on June 29, 1867. His body lies under the altar of St. Basil in St. Peter's Basilica in the Vatican. His feast Day is celebrated by all Catholics on November 12.

On July 13, 1893 the Ukrainian Catholic Seminary in Vienna, Austria was closed.

The Ruthenian College of St. Josaphat in Rome was opened in 1897. Many Ukrainian Catholic seminarians would study there over the years.

In February 21, 1897 Canon Konstantyn Chekhovych was installed as Bishop of Peremyshl (Przemysl). He was the last widower to become bishop in Galicia.

In 1897 the reformed Basilian Fathers in Galicia began publishing a monthly called *Misionar*. It was so popular that within three months it appeared in 15,000 copies.

On September 17, 1899 Rev. Andrey Sheptytsky, OSBM was ordained a bishop in St. George's Cathedral in Lviv. He then took his place as Bishop of Stanyslaviv (Ivano-Frankivsk).

To be continued

Sister Consolata Marie Trudick, SSMI

January 3, 1929 - December 3, 2018



She truly brought “consolation” to those who were suffering and dying with her gentle voice, always telling them “God loves you and so do I.”

After her years as a nurse, Sr. Consolata's life of prayer and service took on several different ministries. She served as Provincial Secretary and also Provincial Councillor. She was missioned at Sheptytsky Arms in Pittsburgh, PA, a low-income housing, in the Administration department for 15 years. Sr. Consolata's last full-time ministry was working in the College Library of St. Basil Seminary in Stamford, CT for nine years. She dedicated her energy and librarian skills to assisting the library needs of seminarians. Bishop Paul Chomnycky, OSBM, Eparch of Stamford, even presented Sr. Consolata with a “Certificate of Commendation”.

Sr. Consolata was a resident of St. Joseph's Adult Care Home in Sloatsburg, NY for the past few years. Although she endured much physical pain, she always managed to smile and say “I love you”. Sr. Consolata expressed her deep joy of being a Sister Servant in simple quiet ways.

On August 4th, Sr. Consolata celebrated her 65th Jubilee as a Sister Servant of Mary Immaculate.

On December 1st, Sister was admitted to Nyack Hospital, Nyack, NY, and on December 3rd she passed to eternal life.

Funeral Services were held at St. Mary's Villa, Sloatsburg, NY on Monday, December 10th at 2:00 p.m. and at 6:30 p.m. celebrated by the chaplain, Msgr. John Terlecky. On Tuesday, December 11th, an 11:00 a.m. Requiem Divine Liturgy and Burial was offered and officiated by Bishop Paul Chomnycky, OSBM and Msgr. John Terlecky.

Eternal Memory!

Sr. Consolata (Marie) Trudick was born on January 3, 1929 to Michael and Katherine Trudick, who were also blessed with another daughter, Helen, and two sons, Stephen and Nicholas. They were faithful members of St. Joseph Byzantine Catholic Church in Cleveland, OH.

Marie attended St. Alexis School of Nursing and the College of St. Mary of the Springs, and became a registered nurse. Marie felt, from her youth, that she had a calling to be a Sister, because it was the most beautiful way for her to love and serve God. So, on March 7, 1954 she entered the Novitiate in Ancaster, Canada and professed her final vows on August 15, 1959, in the presence of Bishop Isidore Borecky. Sr. Consolata always had a special devotion to the Mother of God, and prayed to our Mother of Consolation, from which her religious name was derived.

Sr. Consolata's ministry, after her profession as a Sister Servant, was in the nursing ministry from 1956-1980 in Villa of Divine Providence, Lansdale, PA; Home of Divine Providence, Philadelphia, PA; and St. Joseph's Home, Sloatsburg, NY.

Fire Destroys Ukrainian Church

Rev. John M. Fields, Archeparchy Communications Office

CARTERET, NJ—Tuesday evening, November 27, St. Mary's Ukrainian Catholic Church (a landmark on Roosevelt Avenue built by Ukrainian Catholics in this Middlesex County, NJ in 1954) was being destroyed by a three alarm fire. Sent tongues of flame into the night sky while smoke billowed out of the broken spaces that once were beautiful stained glass windows. The holes in the roof were made by the firemen to gain control of the conflagration.

Fortunately, no one was injured by the blaze, but the house of worship has been termed a total loss.

The fire started about 10 pm in the right rear corner of the building in a concealed spaced between floors before it spread to the attic and then to the church's roof, as reported by Carteret Fire Department Chief Mark Hruska.

Inside huge sections of the floor were completely burned, opening up the basement, and many interior walls of the church once adorned with their decorative painting and stencil work, were severely damaged exposing the wooden studs.



Wednesday, Bishop Andriy Rabi, apostolic administrator of the Ukrainian Catholic Archeparchy of Philadelphia, immediately traveled to Carteret: to meet with Father Vasyl Vladyka, to offer his support and to assess first hand the damage that the blaze had done to the 64-year old church, to assess the immediate needs to start having services, and to help find a new place of worship until the decision is made whether the church can be renovated, or a new church built.

Bishop Andriy commented, “*They lost everything - vestments, prayer books, icons, chalices... everything except their faith!*”

Carteret Mayor Daniel Reiman was present to lend his support, and immediately included on the Carteret Official Website a picture of St. Mary's, and informed residents that donations to help support the church will be accepted at the Carteret Business Partnership.

Bishop Andriy has asked all parishes to take up a special collection for St. Mary's Fire Fund at all Divine Liturgies the weekend of December 8 and 9. In

this season of giving he asks all to be generous at this time to help their brothers and sisters in Christ in Carteret who are now coping with this tragedy and the loss of their spiritual home.

Bishop Andriy also asks that you please kindly remember Fr. Vasyl Vladyka, his family and parishioners of St. Mary's in your prayers.

The church is located at: 719 Roosevelt Ave., Carteret, NJ 07008. ❖

Parish Update

Ansonia, CT – Ss. Peter and Paul

+Jaroslaw Kasprzyk fell asleep in the Lord on November 23. Eternal memory!
+Stanley Orzechowski fell asleep in the Lord on November 28. Eternal memory!

Bridgeport, CT – St. Mary

The pastor wishes to thank the teachers of Ukrainian school Olena Stanislavskyy, Svetlana Berezka, Oksana Kit for their hard work in the organization of St. Nicholas celebration.

Buffalo, NY – St. Nicholas

+Anna Pawlowski fell asleep in the Lord on November 9. Eternal memory!
Yuriy Jr. and Volodymyr Kogut, sons of Yuriy and Iryna Kowalska, received the Sacraments of Initiation on October 13. Many and Happy Years!

Cohoes, NY – Ss. Peter and Paul

+Gregory Soroka fell asleep in the Lord on October 29. Eternal Memory!
On November 3 Ukrainian Community of Capital District commemorated the 85th Anniversary of the Ukraine Genocide Famine of 1932-1933. A panakhyda service was held at the Holodomor Monument in Cohoes, NY.

Johnson City, NY – Sacred Heart Church

The pastor wishes to thank everyone who helped with the parish' Friday Dinners this past year. We hope you can continue to help us out when we resume in 2019.

Kerhonkson, NY – Holy Trinity

+Marta Sawka fell asleep in the Lord on Nov. 27. Eternal Memory!
+Wasyk Kucheriawy fell asleep in the Lord on Nov. 12. Eternal Memory!

Lindenhurst, NY – Holy Family

Solomia Lyman, daughter of Oleg & Kateryna Sitnikova, received the Sacraments of Initiation on November 18. Many and Happy Years!

Mt. Kisco, NY – Holy Protection

On December 16, following the coffee social, the parishioners, led by Mrs. Roma Wasylciw, thanked Mrs. Lidia Rusyniak for dedicated work in organizing coffee socials throughout the past year and presented her with a gift and "Mnobaya Lita".

Syracuse, NY – St. John the Baptist

The annual parish Christmas Brunch was held on December 9 assisted by the Apostleship of Prayer. Parishioners brought homemade baked goods. The children's chorus, Kalyna, performed Christmas carols.

Our Lady of Mercy ministry visited sick and homebound parishioners during the week of December 10.

The Apostleship of Prayer held their Christmas baking and sale on December 15 and 16.

The Lesia Ukrainka School of Ukrainian Studies performed a Christmas concert on December 16.

The Kalyna children's chorus performed a Christmas concert after the 4 p.m. Divine Liturgy on Saturday, December 22.

The Apostleship of Prayer sponsored their annual Christmas collection. Funds are donated to the UCES Ginger Fund to support orphans in Ukraine.

+Petro Patriak fell asleep in the Lord on December 13. Eternal memory!

Terryville, CT – St. Michael

+Abbe Elizabeth Rasmussen fell asleep in the Lord. Eternal memory!

Watervliet, NY – St. Nicholas

+Mary Ann Bristol fell asleep in the Lord. Eternal memory!

Yonkers, NY – St. Michael

Lucas Alexander Deriy received the Sacraments of Initiation on November 24. Many and Happy Years!

No news from your parish?

Ask your pastor to submit parish updates regularly!

In Memoriam

George Herbert Walker Bush

41st President of the United States

June 12, 1924 – November 30, 2018



Bishop Basil H. Losten, Bishop of Stamford, meets George H. W. Bush, President of the United States, at a Knights of Columbus Dinner in New York City in the early 90's.

Typikon Continued from page 16

Theophany:

Epistle: Ephesians §Mid-225 [4:7-13].

Gospel: Matthew §8 [4:12-17].

Monday, January 14

Leave-taking of the Feast of the Holy Theophany; Our Venerable Fathers Massacred in Sinai and Raithu (c. 370); the Repose of the Holy Equal-to-the-Apostles Nina, Enlightener of Georgia. Bright vestments. Follow Typikon for January 8.

Scripture readings of the Thirtieth Monday:

Epistle: Hebrews §319 [8:7-13].

Gospel: Mark §33 [8:11-21].

Tuesday, January 15

Our Venerable Fathers Paul of Thebes (312-37) and John the Hut-Dweller (465-74).

Bright vestments. Weekday service for Tuesday.

Scripture readings of the Thirtieth Tuesday:

Epistle: Hebrews §321 [9:8-10; 15-23].

Gospel: Mark §34 [8:22-26].

Wednesday, January 16

The Veneration of the Precious Chains of the Holy and Illustrious Apostle Peter.

Dark vestments. Weekday service for Wednesday.

Scripture readings of the Thirtieth Wednesday:

Epistle: Hebrews §323 [10:1-18].

Gospel: Mark §36 [8:30-34].

Thursday, January 17

+Our Venerable and God-bearing Father Anthony the Great (356).

Bright vestments. Service for January 17 (St. Anthony).

Scripture readings of St. Anthony:

Epistle: Hebrews §335 [13:17-21].

Gospel: Luke §24 [6:17-23].

Friday, January 18

Our Holy Fathers and Archbishops of Alexandria Athanasius (373) and Cyril (444).

Dark vestments. Weekday service for Friday.

Scripture readings of the Thirtieth Friday:

Epistle: Hebrews §327 [11:8, 11-16].

Gospel: Mark §41 [9:33-41].

Saturday, January 19

Our Venerable Father Macarius of Egypt (c. 390).

Bright vestments. Weekday service for Saturday.

Scripture readings of the Thirtieth Saturday:

Epistle: Ephesians §228 [5:1-8].

Gospel: Luke §74 [14:1-11].

Sunday, January 20

35TH SUNDAY AFTER PENTECOST

Our Venerable and God-bearing Father Euthemius the Great (473).

Tone 2. Matins Gospel II.

Bright vestments. Sunday Antiphons. Resurrection Tropar (Tone 2); Tropar of the Saint; Glory:/Now: Resurrection Kondak (Tone 2). Prokimen, Alleluia Verses and Communion Hymn of Sunday (Tone 2).

Scripture readings of the Thirtieth Sunday:

Epistle: Colossians §258 [3:12-16].

Gospel: Luke §91 [18:18-27].

Monday, January 21

Our Venerable Father Maximus the Confessor (662); the Holy Martyr Neophytus (284-305); the Holy Martyrs Eugene, Candidus, Valerian, and Aquilas.
Note: Civil holiday Martin Luther King Day.

Bright vestments. Weekday service for Monday.

Scripture readings of the Thirty-first Monday:

Epistle: Hebrews §329a [11:17-23, 27-31].

Gospel: Mark §42 [9:42-10:1].

Tuesday, January 22

The Holy Apostle Timothy; the Holy Venerable-Martyr Anastasius the Persian (628).

Bright vestments. Weekday service for Tuesday.

Scripture readings of the Thirty-first Tuesday:

Epistle: Hebrews §333 [12:25-26; 13:22-25].

Gospel: Mark §43 [10:2-12].

Wednesday, January 23

The Holy Priest-Martyr Clement, Bishop of Ancyra; the Holy Martyr Agathangel (both 286-305).

Dark vestments. Weekday service for Wednesday.

Scripture readings of the Thirty-first Wednesday:

Epistle: James §50 [1:1-18].

Gospel: Mark §44 [10:11-16].

Thursday, January 24

Our Venerable Mother Xenia the Roman.

Bright vestments. Weekday service for Thursday.

Scripture readings of the Thirty-first Thursday:

Epistle: James §51 [1:19-27].

Gospel: Mark §45 [10:17-27].

Friday, January 25

Our Holy Father Gregory the Theologian, Archbishop of Constantinople (390).

Bright vestments. Service for January 25. Readings for St. George:

Epistle: 1 Corinthians §151 [12:7-11] (St. Gregory).

Gospel: John §36 [10:9-16] (Holy Fathers).

Saturday, January 26

Our Venerable Father Xenophon and His Wife Maria.

Bright vestments. Weekday service for Saturday.

Scripture readings of the Thirty-first Saturday:

Epistle: Colossians §249b [1:3-6].

Gospel: Luke §81 [16:10-15].

Sunday, January 27

36TH SUNDAY AFTER PENTECOST

+The Transfer of the Precious Relics (438) of Our Father among the Saints John Chrysostom.

Tone 3. Matins Gospel III.

Bright vestments. Sunday Antiphons. Resurrection Tropar (Tone 3); Tropar of the Saint; Glory:/Now: Resurrection Kondak (Tone 3). Prokimen, Alleluia Verses and Communion Hymn of Sunday (Tone 3).

Scripture readings of the Thirty-first Sunday:

Epistle: 1 Timothy §Mid-280 [1:15-17].

Gospel: Luke §93 [18:35-43]. ❖

A Catholic Pilgrimage 2019 Tour to SICILY & ITALY Under the spiritual direction of Fr. Dr. Paul Luniw May 20, 2019 – June 1, 2019

Visiting Pompei, Sorrento, Amalfi, Capri, Monte Sant'Angelo, San Giovanni Rotondo, Bari, Messina, Taormina, Syracuse, Agrigento, Palermo & more! There will be a beautiful drive along the Amalfi coast with panoramic look out points offering incredible views.

We will celebrate the Divine Liturgy at the miraculous shrine of Our Lady of Pompei, visit St. Padre Pio in San Giovanni Rotondo and in Bari visit the tomb of St. Nicholas. While in Sicily we will visit the Basilica of Our Lady of the Tears and see the miraculous image of the weeping Madonna of Syracuse. Our guide will once again be Laura.

For more details contact: Fr. Paul Luniw
Text or phone: 860.922.8088

